

IMMACULATA

5/2011

Č. 117

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Říjen** – Maria, Královno růžencová, přijmi naše volání a vypros nám milosti potřebné ke spáse nám i celému světu.
- Listopad** – Maria, Královno všech svatých, uveď všechny svoje děti do domu nebeského Otce.
- Prosinec** – Maria, Neposkvrněné Početí, buď záchranou pro každého, kdo se Tobě svěřuje do rukou a k Tobě se utíká.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chečeš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

máme měsíc říjen, jenž je zasvěcen Panně Marii Růžencové. Z dějin si můžeme připomenout, že díky této modlitbě byla Evropa uchráněna od nadvlády osmanské říše (Lepanto 1571) nebo Turků (Vídeň 1683). Jistě znáte i mnohá mariánská zjevení, v nichž Panna Maria vybízí křesťany k vytrvalé modlitbě růžence (Lurdy, Fatima a další).

Předpokládám, že patříte mezi ty, jimž růženec není cizí, a že se denně snažíte přinést Panně Marii alespoň malou kytíčku jednoho desátku.

Mnozí lidé považují růženec za bezmyšlenkovitě „omílání“ jakýchsi slov a za ztrátu času. Bezmyšlenkovitě bychom se nechtěli modlit ani my, ale v růženci se chceme ponořit do Mariiny víry a spolu s Ní rozjímat o velkých Božích věcech, které Bůh učinil k naší spáse. Panna Maria nás ujišťuje, že čas takto Bohu věnovaný není ztracený, ale přinese své plody. Růženec uschopní naše srdce vnímat tajemství víry a posílí naši vůli k odvrácení od zla hříchu.

Milí čtenáři, vezměme růženec opět do rukou a vyprošujeme pro svůj život, pro naše rodiny, pro celý svět vítězství dobra nad zlem.

Panno Maria Růžencová, oroduj za nás!

br. Bohdan

ÚZKÁ CESTA

*P. František Klika
ze sbírky „Sváteční meditace“*

Stoupání proti srsti
své přirozenosti
nakloněné ke zlému
není lehké
vrchol v nedohlednu
času poskrovnu
cestička poslušnosti
pokory odříkání
čím dál strmější
břímě sobectví
a smyslnosti
je třeba
stále odlehčovat
až ti zůstane
čistá víra
v Boží všemohoucnost
blažená naděje
na věčnou radost
láska ke Kristu
a jeho Matce
jediná bezpečná lávka
přes údolí
stínů smrti.

„Radostná“, nebo „hrozivá“ zvěst?

foto: Federico Caputo | Dreamstime.com

Neomodernističtí teologové posledních desetiletí (Kueng, Schillebeeckx, Haag, Zulehner aj.), hlásající bludnou nauku, odmítnutou mnoha dokumenty církevního magisteria, tvrdili a tvrdí, že prý katolická víra v podání současného katechismu nehlásá „radostnou“, ale „hrozivou“ zvěst. Němčina má pro to jadrné vyjádření „Frohbotschaft“ proti „Drohbotschaft“. Pokud prý církev mluví o pekle a snadné možnosti věčného zatracení, je to „Drohbotschaft“ (hrozivé poselství). Radostným poselstvím („Frohbotschaft“) je prý naopak teze, že všichni (nebo téměř všichni – snad s výjimkou Nerona, Jacka Rozparovače, Stalina nebo Hitlera) budou spaseni a nemusí se ničeho obávat, protože „Bůh je láska“ a nikdo, ani ten největší dareba nebo popírač Boha, nebude v okamžiku smrti schopen odolat síle této věčné lásky.

To zní sice nádherně, jenže má jednu podstatnou vadu. Já jako člověk si vlastně vůbec nemusím dělat starosti s Božími příkázáními a životem podle evangelia, ba ani s vírou v Boha ne, když Bůh si mne nakonec stejně tak či onak „přitáhne“ do nebe. Proto, milý člověče, není třeba mít žádné výčitky svědomí z života v cizoložství, z potratů, z užívání antikoncepce, z finančních podvodů, z krádeží apod., vždyť Boží láska tě stejně nakonec spasí.

Je toto skutečně „radostná“ zvěst? V žádném případě! Neraduji se přece z toho, o čem vím, že automaticky s jistotou nastane, aniž se o to musím starat, např. že během několika minut přijede tramvaj, na kterou na zastávce čekám. To přijímám jako běžné a normální. Pokud by měla má spása

nastoupit s toutéž snadnou samozřejmostí, byl by to důvod k radosti? Nevedlo by mne to spíše ke lhostejné apatii, která nemá s věčnou radostí blažených v nebi nic společného?

Spása je nezasloužený Boží dar, na jehož počátku stojí kříž s obětí Bohočlověka z pouhé lásky ke mně osobně, abych se já, zatížený dědičným hříchem, mohl dostat do nebe, do věčného společenství s ním. Ke společenství je však třeba dvou bytostí, ne pouze jedné. Společenství s Bohem není možné bez toho, abych já mu neopětoval svoji lásku, abych mu v úžasu nad jeho láskou neprojevil svoji vděčnost! To by potom nebyla žádná spása, žádný věčný život v přítomnosti Boží. Bůh je láska a jedinou možností, jak „se stát občanem nebe“, je snažit se milovat Boha tak, jak On miloval mne,

i když má lidská láska k němu bude vždycky jenom nepatrným zlomkem promile té lásky, jakou On mi prokázal.

Radostná zvěst, evangelium, nespočívá v klamně a nebezpečně iluzi, že všichni (nebo téměř všichni) automaticky budou spaseni a vyhnou se pecku, ale v tom, že Ježíš Kristus svou smrtí na kříži umožnil každému člověku dosáhnout věčný život v nebi. Jedinou podmínkou je chtít, což znamená přijmout tuto skutečnost jako pravdivou a zaujmout postoj vděčnosti s tím, že toto jsem si v žádném případě nezasloužil. S tím též souvisí přijetí všeho, co Pán učí skrze Písmo svaté a nauku církve, snaha žít podle přikázání, která Bůh člověku dal, a prokazovat potřebným bližním svoji pomoc. Kdo toto odmítne i v posledním momentě před smrtí a neprojeví před Ježíšem lítost nad svými hříchy, do nebe určitě nepřejde a skončí v peckle.

I ten, kdo nenáleží ke Katolické církvi, odpadl od ní nebo třeba vůbec v Boha nevěří, má až do posledního okamžiku života čas navázat tento vztah a být spasen. Jenže pozor! Pokud celý život ostentativně porušoval Boží přikázání, bude mít v posledním momentě před smrtí podstatně horší dispozi k přijetí Boží nabídky spásy a je u něj větší pravděpodobnost, že ji odmítne a půjde do peckla, než u toho, který, i když Boží pravdu nepoznal, se snažil poctivě žít podle přirozeného mravního zákona.

Tím se dostáváme ke klíčové otázce: Existuje vůbec nějaká „jistota spásy“? Mohu si být např. jistý tím, že když jsem podle katolické nauky ve stavu posvěcující milosti, tzn. nemám na duši těžký hřích, pravidelně chodím na mši sv. a ke svátosti smíření, budu zcela nepochybně spasen? Ano, katolická nauka je neomylná v tom, že pokud v tomto stavu zemřu, půjdu buď do nebe, nebo do očištění, pokud zbývají ještě neodpykané tresty za hříchy, peckla se bát nemusím.

Ale mohu mít jistotu, že v tomto stavu posvěcující milosti opravdu zemřu? Sv. Pavel varuje: „...kdo se domnívá, že stojí, ať hledí, aby nepadl...“ (1 Kor 10,12). Vždycky nutno mít na zřeteli, že stav posvěcující milosti, v němž se momentálně nalézám, je nezaslouženým Božím darem. Jakmile si začnu namlouvat, že je to má zásluha, a zaujímat před Bohem postoj „pohled, Pane, jaký jsem dobrý a ctnostný...“, potom se ocitám v postoji

farizeje ze známého Kristova podobenství o farizeji a celníkovi. Zatímco celník prosil Boha o odpuštění svých hříchů, farizej se před ním chlubil svými „zásluhami“. Kristus o něm říká, že odešel „neospravedlněn“. Připisovat zásluhy za to, že žiji ctnostně, sobě a nikoli Bohu, je pýchou, která brání vstupu do nebe a může v okamžiku smrti být důvodem, proč odmítnu Kristovu nabídku spásy, neboť On po mně bude nepochybně chtít, abych uznal, že nebe si nejsem schopen dobýt sám, ale že je mohu od něho přijmout jako dar. Tak i navelek ctnostní a zbožní lidé mohou kvůli své pýše skončit v peckle, ne jenom rouhači, vrahové, zloději a smilníci. Zlí duchové se snaží ctnostné a zbožné lidi získat právě skrze pokušení pýchy, namlouvají jim iluzi o „jejich“ zásluhách namísto Kristovy milosti.

Tady ovšem je nutno vyvarovat se druhého extrému. Ten první spočívá v mylném učení dnešních progresistů a neomodernistů o všeobecné spásy, že pecklo buď neexistuje, nebo je „prázdné“. Opačný blud je ale ten, že spásy je „úzkoprofilovým zbožím“ a absolutní většina lidstva prý půjde do peckla, jen pár světců-asketů bude spaseno. To hlásali v 17. stol. jansenisté, jejichž hereze odsoudil papež Klement XI. bulou „Unigenitus“ r. 1713. My, katolíci, se držíme výroků Písma sv. o velkém počtu zavržených, ale i o obrovském počtu spasených – sv. Jan píše o zástupu, „který by nikdo nespočítal“ (Zj 7,9).

Jsem-li tedy v milosti posvěcující, nemusím se třást hrůzou před pecklem a ďáblem. Jen jednoho je třeba: Mít se na pozoru, abych si nezačal namlouvat lež o „svých zásluhách“, nebo se dokonce nechlubil před Bohem, jaký jsem „dobrý a ctnostný“. Budu-li mít neustále před očima, že jsem hříšník a že můj život v milosti posvěcující je Boží zásluha a nikoli moje, jestliže budu neustále v modlitbě děkovat Pánu za jeho lásku ke mně, která ho vedla až na kříž, budu-li ho neustále prosit o milost setrvání v dobrém až do konce a o šťastnou hodinku smrti, potom mé křesťanství se stane opravdu „radostnou zvěstí“ nejen pro mne, ale i pro druhé. Tato „radostná zvěst“ neznamená automatickou „jistotu spásy“, ale to, že jdu ke spásy po správné cestě, která tam s jistotou vede, a když budu Pána neustále prosit, aby nedopustil mé „odbočení z této cesty“, určitě tam dojdu.

Pozitivistická koncepte skutečnosti je jako budova bez oken

*Promluva Benedikta XVI.
v německém parlamentu, Berlín 22. 9. 2011*

Svatý otec v odpoledních hodinách navštívil Bundestag, Německý spolkový parlament, na pozvání jeho předsedy Norberta Lammerta. Kromě německého prezidenta Wulffa a spolkové kancléřky Merkelové byli v aule přítomni také předsedkyně Spolkové rady Hannelore Kraftová a předseda Spolkového ústavního soudu Andreas Vosskuhle. Svatého otce pozdravil předseda parlamentu, křesťanský demokrat Lammert.

Je to potřetí, kdy hlava katolické církve pronáší projev v aule parlamentu, po historických proslovích Jana Pavla II. v Římě a ve Varšavě.

Svatý otec zahájil svou řeč před německými poslanci příběhem z první Knihy královské, kdy Šalomoun při svém nástupu na trůn po Bohu žádá chápat srdce, které by mu dovolovalo rozlišovat dobro a zlo. Bible nám chce touto volbou sdělit, zdůraznil Benedikt XVI., že konečným měřítkem politické práce nemá být úspěch a zisk, nýbrž úsilí o spravedlnost.

„Odejmeš-li právo, čím jiným pak bude stát než velkou loupežnou hordou?“ řekl jednou svatý Augustin. My Němci víme z vlastní zkušenosti, že tato slova nejsou pouhým strašákem. Zažili jsme odtržení moci od práva, kdy moc stála proti právu, pošlapala je a stát se stal nástrojem zpusťování práva – velice dobře organizovanou loupežnickou hordou, jež ohrožovala celý svět a mohla jej dohnat na pokraj zkázy. Služba právu a obrana před nadvládou bezprávi je a zůstává zásadní úlohou každého politika. V historickém okamžiku, kdy člověku připadá moc, jež pro něj byla dosud nepředstavitelná, tato úloha nabývá na zvláštní naléhavosti. Člověk může zničit svět, může manipulovat sám sebou, může tak říkajíc vyrábět lidi a zároveň je znavovat lidství. (...) Šalomounova

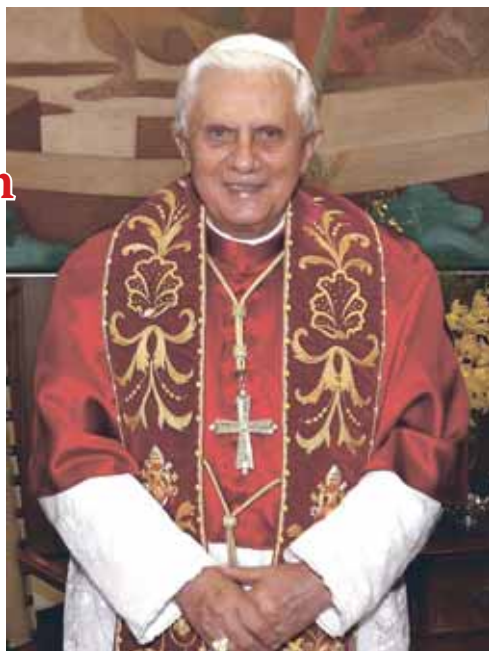

foto: Fabio Pozzebom/ABR | commons.wikimedia.org

žádost zůstává rozhodující otázkou, před níž stojí také dnešní politikové a politika.“

Svatý otec se dále zaměřil na vytváření právního řádu v předkřesťanských dobách a na návaznost křesťanských teologů na přirozené právo, rozvinuté řeckou filozofií, a na římský právní systém.

„V protikladu k jiným velkým náboženstvím křesťanství státu a společnosti nikdy nepředkládalo právo založené na zjevení, právní řád vyplývající ze zjevení. Namísto toho odkazovalo na přírodu a rozum jako na skutečné právní zdroje – na soulad mezi objektivním a subjektivním rozumem, který ovšem předpokládá zakotvení obou těchto sfér ve stvořitelském Božím rozumu. Křesťanští teologové tak navázali na filozofické a právnícké hnutí, utvářející se od 2. stol. př. Kr. V první polovině druhého předkřesťanského století se společenské přirozené právo, rozvinuté stoickými filozofy, setkalo s naukou římského práva. Tímto kontaktem se zrodila západní právní kultura, jež měla a dosud má rozhodující význam pro právní kulturu celého lidstva.“

Pro rozvoj práva a lidstva bylo rozhodující, že se křesťanští teologové postavili proti náboženskému právu, požadovanému pohanským modloslu-

žebnictvím, na stranu filozofie, rozumu a přírody a uznali v jejich spolupůsobení platný zdroj práva, pokračoval Benedikt XVI, avšak v posledním půlstoletí byla tato idea přirozeného práva kvůli pozitivistickému pojetí přírody a rozumu redukována na jakousi podivnou katolickou nauku. Tím byly vyřazeny ze hry klasické prameny étosu a práva. Tato výlučně pozitivistická koncepce však člověka ohrožuje v jeho lidství, zdůraznil Svätý otec.

„*Vyhraněnost pozitivistického rozumu, který není s to vnímat nic víc než funkčnost, se podobá betonovým stávám bez oken, v nichž si sami vyrábíme světlo i klima a nechceme již obojí čerpat z širého Božího světa. A přitom před sebou nemůžeme skrývat, že i v tomto samostvořeném světě přece ve skrytu čerpáme z Božích zásob, které přetváříme v naše dílo. Je třeba znovu rozevřít okna, spatřit dálky světa, oblohu a zemi a učit se to vše správně používat,*“ vyzval papež přítomné politiky a poukázal na zrod ekologických hnutí v 70. letech, která byla takovýmto „voláním po čerstvém vzduchu“. Existuje však i ekologie člověka, podotkl Benedikt XVI.

„*Také člověk má přirozenost, jíž musí dbát a s níž nemůže libovolně manipulovat. Člověk není pouze sebeutvářející se svoboda. Člověk netvoří sebe sama. Je duchem a vůlí, avšak rovněž přirozeností, a jeho vůle je spravedlivá pouze tehdy,*

naslouchá-li přirozenosti, respektuje ji a přijímá sebe sama jako toho, jímž je a jenž sám sebe nestvořil. Právě takto a pouze takto se uskutečňuje skutečná lidská svoboda.“

Normy vložené do lidské přirozenosti předpokládají existenci vůle Božského Stvořitele, uvedl Svätý otec. Důkazem toho je celé kulturní dědictví Evropy, dodal. Na základě přesvědčení o Bohu Stvořiteli byla v Evropě rozvinuta idea lidských práv, rovnosti všech lidí před právem, poznání nedotknutelnosti lidské důstojnosti každého jednotlivce a vědomí o zodpovědnosti lidí za jejich konání.

„*Toto rozumové poznání vytváří naši kulturní paměť. Ignorovat ji či ji považovat za pouhou minulost by bylo amputací části naší kultury, která by ji připravila o její celistvost. Evropská kultura vznikla setkáním Jeruzaléma s Aténami a Římem – ze střetnutí izraelské Boží víry, řeckého filozofického rozumu a římského právního myšlení. Toto trojnásobné setkání vytváří evropskou vnitřní identitu. Toto setkání, při vědomí zodpovědnosti člověka před Bohem a za poznání nedotknutelné důstojnosti každého člověka, založilo právní měřítko, jejichž obrana je nám v našem historickém okamžiku svěřena.*“

*převzato z České sekce Vatikánského rozhlasu
další projevy Svätého otce můžete nalézt na
<http://www.radiovaticana.cz>*

Jako Maria přilnout ke kráse Božího plánu a prozřetelnosti

Benedikt XVI. před Angelus, Freiburg 25. 9. 2011

Drazí bratři a sestry, chceme nyní zakončit tuto mši svatou modlitbou Anděl Páně, která nám připomíná stále nový dějinný počátek naší spásy. Archanděl Gabriel představuje Panně Marii Boží plán spásy, podle něhož se má stát Matkou Vykupitele. Maria se ulekne. Anděl jí však řekne slova útěchy: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha“. Maria tak může vyslovit své velkolepé „ano“. Tento souhlas být služebnicí Páně je důvěřivým stvrzením Božího plánu a naší spásy. Maria v posledku pronáší toto přitakání vůči nám, kteří jsme jí byli svěřeni pod křížem jako děti (srov. Jan 19,27). Nikdy tento slib neodvolá. A proto se má nazývat šťastnou, ba dokonce blahoslavenou, neboť uvěřila v dovršení toho, co jí bylo řečeno Pánem (srov. Lk 1, 45). Recitací Anděl Páně se můžeme sjednotit s Mariiným přitakáním a důvěřivě přilnout ke kráse Božího plánu i prozřetelnosti, kterou nám Bůh připravil ve své milosti. Tak se i v našem životě bude stávat Boží láska jakoby tělem a nabývat podobu stále více. Uprostřed všech svých starostí nemáme mít strach. Bůh je dobrý. Zároveň můžeme pocívat oporu ve společenství mnoha věřících, kteří se v tuto chvíli na celém světě prostřednictvím televize a rozhlasu modlí Anděl Páně spolu s námi.

přeložil Milan Glaser, Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Chce celý tvůj život

Září: Maria, Matko Bolestná, skloň se ke každé lidské bídě a dej, aby všichni lidé vložili svou důvěru do Krista – Spasitele lidí.

Pekař a řezník vedli mezi sebou výměnný obchod: pekař dával řezníkovi každodenně dvoukiloový chleba a řezník na oplátku jednou týdně kus hovězího o stejné hmotnosti.

Dohoda fungovala bez problému až do okamžiku, kdy si pekař pod vlivem nedůvěřivého nutkání zvážil řezníkovo maso.

„Ty zloději,“ obořil se na řezníka, „to tvoje maso váží sotva kilo a půl! Už dlouho mě takto podvádíš?“

„Nepodvídám tě!“ odpověděl klidně řezník. „K vážení tvého hovězího jsem nikdy nepoužíval závaží.“

„Cože? Takže mi dáváš tolik masa, kolik se ti zrovna podaří ukrojit?“

„Ne. Jako závaží pro tvé hovězí používám vždy ten bochník chleba, který od tebe dostávám.“

* * *

Nejchudší člověk není ten, který se ocitl v bídě nebo onemocněl, ale ten, kdo přestal důvěřovat Ježíši. Kdyby ti Ježíš oplácel vždy spravedlivě za to, co mu dáváš, přestal bys existovat. On, tvůj Vykupitel, dává ti celé sebe. A když je tomu tak, potom nečeká na tvých 5 minut modlitby, tři čtvrtě hodiny mše svaté a dvacet korun almužny. On na oplátku chce něco podobného, co dává on – chce tebe celé, celý tvůj život.

P. Jacek M. Pędziwiatr

Modlitba pro přemýšlivé lidi

Říjen: Maria, Královno růžence, přijmi naše prosby a vypros nám milosti potřebné pro spásu nás i celého světa.

Autobus. Starší paní se modlí růženec a prsty posouvá jedno zrnko za druhým. Na další zastávce si k paní přisedne otec s malým synem. Chlapec zakoukaný na růžencová zrnka se dotazuje otce: „Tati, co to ta paní dělá?“

„Modlí se,“ bručí pod nosem otec.

„A co to znamená?“

„To je taková pověra, které věří lidé, co jim sláma kouká z bot.“

Starší paní přerušila na chvíli modlitbu, klidně se podívala na muže a řekla: „Milý pane, raději budu nosit v botách slámu než v hlavě seno...“

* * *

Růženec je modlitbou pro přemýšlivé lidi. Sahaje pro růženec je třeba se nejprve podívat na sebe a přemýšlet: nakolik se podobám Matce, o jejímž životě chci rozjímat? Zda se jí vůbec podobám? Potom na jiné: na všechny, na celý svět, že potřebujeme milost, neboli Boží dar sloužící nikoli chvilkovému prospěchu, ale věčné spásy nás i celého světa. Milostiplná Maria, jak v této modlitbě opakujeme po Archandělovi Gabrielovi, se s námi dělí o mateřskou lásku. Je nádherné, že takový malý růženec můžeme schovat do dlaně, ale také jím můžeme opásat celý svět.

P. Jacek M. Pędziwiatr

K Ř Í Ž

ZKOUŠKOU LÁSKY

Ježíšovi učedníci nezvládli úkol, který jim byl svěřen. Svátý týden byl dobou jejich slabosti. Zradili, zřekli se, zbaběle utekli. Na Golgotě vedle Marie a dalších několika žen zůstal stát pouze učedník Jan. Ježíš na kříži je muž opuštěný téměř všemi svými učedníky. U jeho kříže zůstali jen ti nejuvěrnější, především jeho Matka. Ona „stála“, jak píše Evangelista Jan, a dívala se, prožívala velká díla Boží, které se právě nyní uskutečňovala, přestože byla pro ni velmi těžká a ne zcela pochopitelná. Věděla však, že toto utrpení má smysl. Ve svém srdci spolutrpěla se svým Synem. Jak nesnesitelný musí být pohled na smrt vlastního dítěte, které umírá nevinně, odsouzené na smrt kvůli závisti jiných...

S pohledem upřeným na bolestnou Matku, prosíme, aby se nám stala Přímiluvkyní a Prostřednicí u svého Syna. Jako rytíři Neposkvrněné učme se od ní vytrvalosti a věrnosti Ježíši nezávisle na obtížích, které budou s tím spojeny.

Maria se sklání nad každou lidskou bídou. Po událostech velkého pátku ví, že ji potřebují učedníci. Ti byli zrceni, v jejich srdcích panoval strach. Když chodívali s Ježíšem, viděli jeho díla, zázraky. Po jeho smrti se zhroutili. Maria proto přišla k nim do večěradla, aby s nimi setrvala na modlitbě, aby podepřela jejich víru. Po zmrtvýchvstání je Ježíš posílá do celého světa, aby vydávali o něm svědectví, ale on již s nimi viditelným způsobem jako dříve nepřebývá. Tehdy ona učí apoštoly, že přes svou slabost mají posilovat své bratry, a to ne proto, že jsou výjimeční, ale proto, že jsou vyvolení Kristem a v důvěře v něho najdou sílu. Ona jako první prošla tuto pouť víry, když přijala do svého lůna Božího Syna a dovolila, aby „Bůh v ní vykonal velké věci“. Jako rytíři Neposkvrněné zamysleme se, kvůli čemu jdeme za Ježíšem, co hledáme, jaká jsou naše očekávání, co bychom chtěli získat ze skutečnosti, že jsme Ježíšovými učedníky.

U Ježíšova kříže vytrvali ti, kteří nad své vlastní zájmy dali přednost přátelství a lásce. Láska

Pieta, Giovanni Bellini, Miláno

je to, co spojuje osoby setrvávající s Místrem až do konce. A co znamená láska pro nás? Mějme na paměti, že zkouškou lásky jsou právě ony krizové chvíle. Pro Krista a jeho učedníky byl takovou krizovou situací kříž. Nekonalo se žádné senzační uzdravení ani rozmnožení chleba. Učedníci byli zvyklí na Mistra, za nímž šly zástupy plné nadšení a zájmu. Nyní však bylo třeba přijmout utrpení, což vůbec nebylo lehké. V této kritické situaci se přesvědčili, že svého Mistra dobře nepoznali, že jejich vztah lásky je velmi nedokonalý. Dokonalá láska ke Kristu však způsobuje, že s ním zůstáváme i v kritických okamžicích. Zamysleme se nad tím, jaký vliv na náš vztah ke Kristu mají okolnosti. Jak vypadá naše modlitba, když jsme radostní, a jak vypadá, když je nám zle.

Maria byla dána za Matku i nám. Stejně tedy jako učedník Jan ji přijmeme k sobě, do našich domovů, každodenních povinností, radostí a smutků. Obnovme naše odevzdání se jí a spolu s ní se pejtme: Na čem stojí náš vztah k Mistru? Čeho je v něm více: opravdové lásky, nebo hledání vlastního prospěchu? Pamatujme, že ona si přeje, abychom se jí v lásce co nejvíce podobali. Jako Matka nás chce vychovat a dovést k Ježíši, našemu Vykupiteli a Pánu.

Teresa M. Michálek

- ◆ Kibeho, malá obec v srdci Afriky – Rwandě
- ◆ Socha Panny Marie z Kibeho

Růženec k uctění bolestí Matky Boží

Kibeho, malá obec v srdci Afriky – Rwandě. V roce 1981 Bůh právě sem poslal Pannu Marii s dalším poselstvím. V letech 1981 až 1983 se zde Maria zjevila několika studentkám místní střední školy. R. 2001 po více než 20 letech zkoumání vedených teologicko-medicínskou komisí toto zjevení církve oficiálně uznala za autentické. Jedná se o první zjevení v Africe a zároveň o první zjevení uznané ve 21. století.

Dnes je Kibeho považováno za africké Lourdy. Tři děvčata – vizionářky předávají poselství Panny Marie, které je jakoby komentářem k evangeliu o kříži. Jedno z témat zjevení v Kibeho je výzva k modlitbě růžence o sedmi bolestech Matky Boží, která je v církvi známá od středověku jako korunka ke cti sedmi bolestí Panny Marie, a to především díky řádu servitů.

Ve zjeveních, která měla vizionářka Maria Claire, se výzva k modlitbě sedmibolestného růžence objevuje téměř od počátku. Po prvním zjevení v roce 1982, kdy vizionářka slyšela pouze tajuplný hlas, na druhý den uslyšela píseň ve rwandském jazyce

„Stabat Mater dolorosa“; potom slyšela modlitbu „Zdravas Maria“; nakonec uslyšela otázku, zda zná sedmibolestný růženec, když odpověděla záporně, uslyšela: „Uvidíš ho a budeš se ho umět modlit.“

V dalším zjevení Marie Claire uviděla Pannu Marii celou v bílém, jak drží v ruce krásný černý růženec k sedmi bolestem. Vidící, která měla v ruce tradiční růženec, si pojednou všimla, že i ona má v ruce podobný. Někdo z okolí nepovšimnut jí ho podal. Panna Maria jí učila tak, že vyjmenovávala bolesti krátkými větami bez dalšího komentáře.

Slova Panny Marie z Kibeho:

Pokud se budeš modlit sedmibolestný růženec a budeš se snažit proniknout do jeho tajemství, najdeš potřebnou sílu k odvrácení se od hříchů a proměníš své srdce. Rozjímej mé bolesti, aby se uskutečnilo tvé obrácení.

Řekla jí, aby držela růženec vysoko, aby ho mohli všichni zdaleka vidět.

Sedmibolestný růženec mimořádným způsobem vyjadřuje poselství, které dostala Marie Claire. Tato modlitba je rozjímáním o utrpení a smrti Pána Ježíše a bezbřehé bolesti jeho Matky. Modlitba sedmibolestného růžence vede k pochopení, jak velké zlo je hřích, rodí v srdcích modlící se lítost nad spáchanými hříchy a vede k obrácení.

Pokud je správně odříkáván, tj. s úmyslem vzdát účtu Spasiteli, obsahuje i stránku pedagogickou. Vzbuzuje v srdci odpor ke hříchu, modlící se získává odvahu ke konání pokání, aby nakonec pronikl do tajemství Ježíšova kříže a soucítit s utrpením jeho i jeho Matky. Růženec byl Marií prezentován jako lék proti zlu dnešní doby, která je charakteristická tím, že nic nepovažuje za hřích. Maria poukazuje na růženec jako na účinný prostředek v boji proti zlu a satanovi.

Prosila, aby se lidé tento růženec modlili zvláště v tyto dny: v úterky – první den zjevení v Kibebo, v pátky – den připomínající Ježíšovu smrt, na velký půst, na vigilie svátků připomínajících utrpení Páně (např. 14. září – svátek Povýšení Svatého Kříže) a také některých mariánských svátků (např. 15. září – památka Panny Marie Bolestné).

Na Mariinu prosbu studentka ukázala shromážděným poustníkům zároveň růženec tradiční a ten sedmibolestný. Teologie sedmibolestného růžence staví do centra otázku Mariiny přítomnosti v Ježíšově spasitelském díle. Biblická svědectví potvrzují, že Mariina víra byla podřízena normálním pravidlům rozvoje, z čehož plyne, že Matka Boží nemohla být zbavena bolesti a utrpení.

Tajemství utrpení Ježíše a jeho Matky nebylo definitivně uzavřeno na Golgotě. Kristus až do konce času bude „znamením, kterému se odporuje“ a Maria bude vždy tou, již se bolestně dotýkají rány namířené proti Spasiteli. A proto rozjímání v sedmibolestném růženci o utrpení Ježíšově a Mariině, soucítění s nimi a zapojení se do spasitelského díla je cestou k stávání se zralými křesťany.

V dějinách církve nechyběli heroičtí křesťané, kteří po vzoru Matky bolestné následovali věrně Ježíše, a tak se stávali spolupracovníky v jeho spasitelském díle. Takovou obětní žertvou byli stigmatici, mystikové a mnozí jiní, které Bůh všelijakými způsoby obdaroval účastí na tajemství kříže.

Připojme se k těm, kteří zahledění na Spasitelův kříž spolu s Matkou Bolestnou touží proměnit svět, aby byl královstvím pokoje, lásky a spravedlnosti.

L. Czełuśniak MIC,

podle Pielgrzym Licheński zpracoval bB

Jak se modlí sedmibolestný růženec

Na začátku:

Úkon kajcnosti za naše hříchy.

1x Otčenáš,

3x Zdrávas Maria na památku jejich slzí,

1x Sláva Otcí

Tajemství:

Rozjímáme podobně jak při tradičním růženci následující tajemství.

Při každém tajemství se modlíme:

1x Otčenáš,

7x Zdrávas,

1x Sláva Otcí.

1. Ježíš, jehož utrpení ti bylo Simeonem zvěstované (Lk 2,25-35).
2. Ježíš, s kterým jsi utekla do Egypta (Mt 2,13-15).
3. Ježíš, kterého jsi s bolestí tři dny hledala (Lk 2,41-52).
4. Ježíš, který se s tebou setkal na křížové cestě (Lk 23,27).
5. Ježíš, kterého jsi viděla umírat na kříži (J 19,25-27).
6. Ježíš, jehož mrtvé tělo jsi držela v náručí (J 19,38-40).
7. Ježíš, kterého jsi s bolestí do hrobu položila (J 19,41-42).

Na závěr:

Nakonec připojíme mariánskou modlitbu Zdrávas Královno.

*Pier Giorgio Frassati,
patron studentů, lidí hor a všech mladých*

Blahoslavený student a sportovec

„Stále víc toužím šplhat po horách a dobývat nejhroživější vrcholy světa, neustále prožívat tu čistou radost, kterou dávají pouze hory...“ Tato slova řekl Pier Giorgio Frassati, student a vášnivý horolezec, od jehož narození letos uplynulo už 110 let. Papež Jan Pavel II. ho prohlásil r. 1990 blahoslaveným. Kdo byl tento muž, jehož Svatý otec často dával mládeži za vzor?

Pocházel ze zámožné a vlivné italské rodiny advokáta, novináře a diplomata. Jeho otec byl zakladatelem známého liberálního deníku „La Stampa“ v Turíně, po válce velvyslancem Italského království v Berlíně. Rodiče byli liberálního, nikoli katolického smýšlení, i když formálně chodili alespoň občas do kostela a světili církevní svátky. Poslali svého syna r. 1911 i k prvnímu sv. přijímání. Pier Giorgio si uchoval tento den natrvalo ve své paměti, neboť od toho momentu Ježíš, přítomný v Nejsvětější svátosti, se stal předmětem jeho zbožných citů a zdrojem veškeré síly a odvahy.

Když mladý Pier Giorgio neuspěl ve studiu na státním gymnáziu v Turíně, přihlásil ho otec na jezuitské gymnázium. Tam úspěšně složil r. 1918 maturitu a začal studovat techniku v rodném Turíně. Jako vysokoškolský student se zapojil do organizace katolické mládeže a stal se členem III. řádu sv. Dominika. Zapsal se rovněž do apoštolátu modlitby a kroužku adorace Nejsvětější svátosti. Zajímalo ho také malířství, rád navštěvoval muzea a galerie a shromažďoval ve svém albu reprodukce obrazů. Jeho největší láskou se však staly hory. Sám říkal svým přátelům, že tento sport mu pomáhá zocelovat vůli a pěstovat pocit odpovědnosti.

Veškerá tato aktivita byla však zaměřena k jednomu podstatnému: k duchovnímu životu. Charakteristickým znamením jeho víry byla bezvýhradná důvěra v sílu modlitby. Denně byl přítomen na mši svaté a přijímal Tělo Páně. Měl též silný vztah k Panně Marii, modlil se denně

foto: www.tonyassante.com

růženec, rád chodil na poutní místo Oropa a nosil tam k soše Matky Boží květiny.

Pier Giorgio však neopomíjel ani tu druhou, činnou stránku křesťanského života. Silně se angažoval v charitativní práci, oblíbeným místem jeho návštěv byly útulky známého kněze sv. Josefa Cottolenga. Chodil mezi řadami lůžek, potěšoval nemocné a nešťastné. Obětavě navštěvoval choré i v jejich bytech v čase epidemie tzv. španělské chřipky r. 1918. Říkal: „Ježíš přichází ke mně ve svatém přijímání a já se mu odvděčuji alespoň tím skromným způsobem, že navštěvuji jeho ubohé.“ Sám také přinášel nejchudším obyvatelům Turína dary. Mezi středostavovskou vrstvou města budil obrovský rozruch, když jako syn vlivného politika chodil pěšky s balíčky pod paží do nejchudších čtvrtí, aby je tam rozdál potřebným.

R. 1921 jeho otec dr. Alfredo Frassati byl jmenován velvyslancem Itálie v Německu. Pier Giorgio se od té doby pohyboval neustále mezi Berlínem a Turínem. V Berlíně se seznámil s velkým dobrodincem dělníků a chudých paterem Karlem Sonnenscheinem a začal s ním spolupracovat. Naučil se píchat injekce nemocným a sloužil takto v útulcích, která pater Sonnenschein v Berlíně zřídil.

U Piera Giorgia se také v té době přihlásila o své právo přirozenost: zamiloval se. Přispěl k tomu fakt, že jeho sestra Luciana, jež mu byla velikou duchovní oporou, se provdala za polského diplomata Jana Gawroňského a odjela s ním natrvalo do Holandska. Jeho vyvolenou se stala prostá dívka Laura Hidalgová. Rozhodl se však svůj cit zatím skrýt. Matka Frassatiová ale takové známosti nepřála a ostře se stavěla proti případnému sňatku svého syna s ní. Pier Giorgio tím neobyčejně vnitřně trpěl. K tomu ještě přistoupila manželská krize jeho rodičů, kteří uvažovali o rozchodu. Pier Giorgio neustále předkládal Bohu v modlitbách svoji známost. Nakonec se rozhodl svou náklonnost k Lauře zdůvodnit a přetavit na svazek čistého přátelství.

Pier Giorgio se od r. 1923 ve svých dopisech stále častěji obíral myšlenkou smrti. Jednomu příteli napsal: „I když nikdo nezná hodinu své smrti, je projevem moudrosti připravovat se na ni každý den. Já to činím, abych jednou nebyl zaskočen.“

Jako by tušil svůj brzký odchod. R. 1925 v létě náhle pocítil slabost organismu, která se postupně prohlubovala. Když se dostavila částečná paralýza, lékař stanovil diagnózu: nakažlivé ochrnutí vnitřních orgánů. Pomocí mohlo pouze sérum z Pasteurova institutu v Paříži, než ale přišlo, bylo už pozdě. Pier Giorgio v červenci r. 1925 zemřel, zaopatřen sv. svátostmi, ve věku 24 let. Pravděpodobně se nakazil od nemocných v útlcích Turína a Berlína, kde jim obětavě sloužil.

Již pět let po smrti byl zahájen proces o jeho blahřečení. V této souvislosti byla provedena r. 1981 exhumace těla, které zůstalo neporušené. Dnes odpočívá v katedrále v Turíně, v kapli sv. Maxima. Jeho beatifikaci vyhlásil papež Jan Pavel II. 20. května r. 1990. Pier Giorgio Frassati svým životem ukazuje, jak je možno ve všedním životě realizovat své katolické přesvědčení: adorací Nejsvětější svátosti, modlitbou růžence, účasti v církevních organizacích a sdruženích, v charitativních akcích apod. Je moderním prototypem mladého laika-světce. Turínský arcibiskup kardinál Giuseppe Saldarini složil k novému blahoslavenému tuto modlitbu: „Bože, náš Otče, Ty jsi obdařil mladého Piera Giorgia radostí ze setkání s Kristem a životem ve shodě s jeho vírou především ve službě chudým a nemocným. Uděl prosíme i nám na jeho přímluvu milost vzpínat se tak

jak on po horách evangelních blahoslavenství a následování jej v horlivosti šíření evangelního ducha ve společnosti. Amen.“

Pawel Zaborowski, Postaniec św. Antoniego z Padwy 2/2011, volný překl. -kbn-

○ V dopise své sestře Luciany napsal: „Ptáš se, zda jsem veselý? A jak bych mohl nebyť, když mi víra dává sílu? Vždy vesel. Smutek by měl být vykázán z duše katolíků. Utrpení není smutek. Ten je nejhorší ze všech nemocí. Smutek je onemocnění, které vychází vždy z nedostatku víry.“

○ „S každým dnem,“ napsal v jednom dopise „stále více miluji hory, a chtěl bych, nakolik mi to dovolí studium, trávit celé dny v horách a v tom čistém vzduchu přemýšlet o velikosti Stvořitele.“

○ „Víra, která mi byla dána na křtu, mluví ke mně pevným hlasem: sám neuděláš nic, ale když Bůh bude v centru každého tvého snažení, potom dojdeš do cíle.“

○ „(...) Základem našeho náboženství je milosrdenství, bez něhož by se zhroutilo, protože nebudeme pravdivými katolíky, dokud celý náš život nepřizpůsobíme dvěma přikázáním, na nichž stojí celá podstata katolické víry: milovat Boha celou svou silou a milovat svého bližního jako sám sebe.“

○ „Kdo pomáhá nemocnému, naplňuje mimořádné dílo; ne všichni se odváží vystavovat se nepřijemným situacím a často také nebezpečným. (...) Kdo se stará o nemocné, (...) je zvláště požehnaný, protože je těžké brát na sebe bolest jiných, vždyť každý z nás se potýká se spoustou vlastního trápení a starostí.“

○ „Modlitba je ušlechtilou prosbou přinášenou k Božímu trůnu, je neúčinnějším prostředkem k získání od Boha potřebných milostí, především pak vytrvalosti (...). Doporučuji vám vrouci modlitbu, do níž počítám různé praktiky zbožnosti, mezi všemi na první místo kladu svatou Eucharistií.“

Cítla, jak ji hřeje modlitba

Devítiletá Urszula Tlagová z Gdaňska byla normální, na první pohled zdravou dívkou. Nikdo netušil, že v jejím organismu se děje něco zlého. V hlavě jí náhle praskla céva a levá strana těla zůstala úplně paralyzovaná. Podle lékařů šlo o první případ prasknutí cévy u dítěte v tomto věku. Dívce přišel na pomoc bl. Jan Pavel II.

Jednoho březnového rána se děvče probudilo se silnou bolestí hlavy. Znepokojení rodiče rozhodli, že nepůjde ten den do školy. Když po pár minutách omdlela, zavolali záchranku. Její stav se v nemocnici zhoršoval každou minutu.

Příštího dne ráno přestala dýchat. Lékaři ji napojili na přístroje a zarmouceným rodičům řekli, že jestli přežije, tak asi nebude už nikdy chodit a mluvit. Byla provedena operace mozku, ale nikdo nezaručoval, že se Urszula vrátí zdravá do normálního života.

Prarodiče dívky zahájili duchovní boj o její život. „Okamžitě jsme uvědomili nejbližší okruh přátel, kteří se spolu s námi neustále modlili o její zdraví. Nelze vůbec spočítat, kolik mší svatých se za ni odsloužilo. Za patrona těchto proseb jsme si zvolili papeže Jana Pavla II.,“ říkají.

24 hodin po operaci se stav Urszuly náhle zlepšil. Na slavnost Zvěstování Páně 25. března otevřela oči a ihned poznala mámu, která se jí zeptala, jestli ví, kým je. Okamžitě odpověděla: „Ty jsi přece moje maminka...“ Vrátil se jí také cit do levé nohy.

Její dědeček Waldemar vzpomíná, jak se ho Urszula náhle otázala: „Dědo, víš, jak vypadá Pán Bůh?“ A sama dala odpověď: „Pán Bůh je celý jasný...“

Chtěla, aby jí přítomní zpívali mariánské písně. Řekla též: „Modlitba je tak teplá – když mi bylo zima, cítila jsem, jak mne hřeje. Modlitba je tak sladká – cítila jsem její chuť.“ 2. dubna, na druhé výročí úmrtí Jana Pavla II., sotva týden po operaci, se Urszula vrátila domů. Hýbala už levou nohou i rukou. Pět dní potom začala pomalu chodit a po třítydenní rehabilitaci v nemocnici se jí rychle vracely síly.

„Šest týdnů po prasknutí cévy začala vnučka opět hrát na flétnu i na klavír a pokusila se jezdit na kole. Vrátila se do školy a v květnu spolu s jinými dětmi přistoupila k prvnímu svatému přijímání,“ vypráví s radostí pan Waldemar.

Urszula Tlagová po nemoci při prvním sv. přijímání

Za nějakou dobu odhalili lékaři v mozku Urszuly ještě jinou cévku, která hrozila prasknutím. Musela prodělat riskantní zákroky, ale všechno dobře dopadlo. Její dědeček říká: „Urszula jde úzkou cestou, ale všichni cítíme, že Někdo se o ni stará. Víme, že tato událost byla závažná pro nás pro všechny. Ukázala nám sílu modlitby a spolu s ní i to, že Pán Bůh je a působí. Podobná modlitební akce pomohla i jiným dětem. Myslím, že nejdůležitějším poselstvím tohoto příběhu je cena lidského života, jeho závislost na Bohu a síla společné modlitby. Po takovém zážitku můžeme říct, že pocítujeme každodenně péči Boží Prozřetelnosti. A víme, kolik je toho třeba ještě udělat – třeba ve věci ochrany života.“

Zrůdlo 20.3.2011, překl. -kb-

„Nevím, ó můj Bože, co mě dnes potká. Vše, co vím, je, že se nic nepříhodí, co bys nepředvídal po celou věčnost. To mi stačí, ó můj Bože, abych byla klidná.“

Velebím Tvé věčné úradky. Podrobuji se jim z celého srdce. Chci vše, přijímám vše, obětuji Ti vše. Spojuji tuto oběť s obětí Tvého milého Syna, mého Spasitele, a prosím Tě skrze jeho svaté Srdce a pro jeho nekonečné zásluhy, udel mi trpělivost v mých utrpeních a naprostou odevzdanost do Tvé vůle, jaká Ti právem patří ve všem, co chceš a co na mne dopustíš. Amen.“

Modlitba francouzské královny Alžběty

Prarodiče jako svědkové Boží moudrosti a lásky

Zralí a šťastní prarodiče mají šanci stát se svým vnoučatům přáteli, kteří nezklamou, diskrétními důvěrníky jejich prožitků a také zodpovědnými vychovateli – někdy stejně důležitými jako rodiče. Disponují totiž většími životními zkušenostmi než rodiče, mají obvykle více času a trpělivosti a jsou schopni zachovat větší distanci od běžných těžkostí v rodině. Právě proto jejich přítomnost a spoluúčast při výchově bývá často blahodárná.

foto: Halina Yakushevich | Dreamstime.com

Vyzralí prarodiče se vyznačují duchovní hloubkou, kterou je těžké získat v mladším věku. Ta jim umožňuje více porozumět samému sobě a smyslu vlastního života. Proto by se neměli bát nabídnout vnoučatům rozhovor na důležitá témata Boží existence, původu člověka apod., přičemž je obohátí i svojí životní moudrostí. Vysvětlí dospívajícím vnoučatům, že moudrost je něco víc než inteligence nebo vzdělání. Moudrost je totiž schopnost využít inteligenci, vzdělání a vědu k jednomu cíli: jak moudře milovat. Moudří prarodiče mají skvělou příležitost připomenout vnoučatům, že k dosažení štěstí nestačí být mladým, hezkým a bohatým. Učí distancovat se od tzv. „moderních“ postojů a hodnot, vysvětlují, že „modernost“ často znamená opakování zastaralých mýtů o lehkém dosažení štěstí: bez disciplíny, bez práce nad sebou, bez mravních norem, bez přátelství s Bohem.

U zralých prarodičů se objevuje schopnost milovat svá vnoučata moudrým způsobem. Moudře miluje pouze ten, kdo poskytuje oporu a současně klade jasné požadavky. Moudře milovat znamená

vést milovaného k tomu, aby sám začal milovat zralou formou. Vyzralým prarodičům se snadněji daří vyvarovat se těch extrémů, do nichž často upadají rodiče. Tím prvním je kladení požadavků bez projevu lásky, což často vede k tyranii vůči dětem. Druhou krajností je projev lásky bez kladení požadavků, což mívá za následek rozmazlování dětí a blokaci jejich rozvoje.

Vyzralí prarodiče disponují též často zkušeností celoživotního přátelství s Bohem. Rodiče nemohou být pokaždé vedle dětí, také ne vždy jsou schopni jim porozumět nebo udělit pomoc. Proto právě prarodiče snadněji vedou děti k Bohu. Sami zažili, že Bůh je jediným přítelem, který s jistotou nezklame. Rádi se s vnoučaty modlí, vykládají jim o svých zkušenostech s Bohem, vyzývají k účasti na nedělní mši sv. a k přijímání svátostí, povzbuzují je k zapojení se do života farnosti (ministrování, schola apod.). Zralí prarodiče se také snaží, aby vnoučatům ukázali pravou tvář Boha. Vysvětlují jim, že On není ani tvrdým soudcem, ani naivním kolegou. Je ale vždycky tím, kdo v každé situaci chápe, miluje a učí milovat. Kontakt s zralými prarodiči se tak pro děti stává nejlepšími jeslemi a školkou, a později pro dospívající nejlepší školou života.

P. Marek Dziewiecki,
Zdrolo 16. 1. 2011, překl. -rkm-

Pro záchranu života jiných obětovali svůj vlastní

Hrdinství lásky k bližnímu

V Římě byl ukončen proces blahořečení polské rodiny Ulmových. Čím si zasloužili tuto poctu? Jejich příběh je krásným svědectvím lásky k bližnímu až k oběti vlastního života ve strašlivé době hitlerovské okupace Polska.

Rodina Józefa a Wiktorie Ulmových bydlela ve vesnici Markowa v jihovýchodním Polsku. Pan Ulma byl sadařem, pěstoval včely a moruše. Zároveň se také pilně angažoval ve společenském životě své obce jako místní knihovník, byl činný i ve farnosti a v katolických organizacích. Jeho velkou vášní se stalo fotografování. Z rodinného archivu Ulmových se dochovaly stovky snímků, dokumentujících nejen život této rodiny, ale i celé vesnice. Měli 6 dětí, v době vyvraždění čekala paní Wiktorcia sedm.

Německé okupační úřady pod trestem smrti zakázaly Polákům ukrývat Židy. Rodina Ulmových na to nedbala a řídila se Kristovým přikázáním lásky. Od r. 1942 poskytla na svém hospodářství útočiště 8 Židům. Ráno 24. března r. 1944 však náhle vstoupili do domu němečtí četníci. Uskutečnili domovní prohlídku, našli ukryté Židy, postříleli je a spolu s nimi celou rodinu Ulmových včetně těhotné paní domu a 6 dětí ve věku 2–12 let. Jeden ze zločinných katů, když střelil do dětí, zvolal: „Podívejte se, jak hynou polské svině pomáhající Židům!“

Dochovala se fotografie, kterou zhotovil syn tehdejšího starosty krátce po odchodu německých četníků. Jsou na ní zachyceny krvavé kaluže na podlaze místnosti, v níž byli všichni postříleni. Němci poručili mrtvolu odtahnout a ponechali dům Ulmových otevřený, což umožnilo starostovu synovi pořídit snímek.

Rodina Ulmových nebyla jedinou, jež v Markové ukrývala Židy. Dalších 17 nalezlo azyl u jiných rodin, které měly na rozdíl od Ulmových to štěstí, že němečtí četníci u nich neprovedli domovní prohlídku, proto oni i jejich ochránci přežili. Jedním ze zachráněných byl i Abraham Segal, dnes bydlící

Manželé Józef a Wiktorcia Ulmovi

v izraelské Haifě, který zpopularizoval příběh rodiny Ulmových a postaral se, aby jejich jména byla zařazena do památníku „Spravedlivých mezi národy světa“ na pahorku Yad Vashem v Jeruzalémě.

V celém tehdejší polském Podkarpatsku se podílelo na pomoci pronásledovaným Židům nejméně 1 600 osob. 400 z nich bylo vyznamenáno izraelským Institutem národní paměti v Jeruzalémě, který připojil jejich jména ke „Spravedlivým mezi národy světa“. V tomto muzeu na pahorku Yad Vashem je umístěno cca 20 tisíc jmen, Poláci představují 6 tisíc, což je největší národnostní skupina. Řeholníci, zejména sestry, ale i kněží, tvoří mezi nimi početně významnou část.

V současné době probíhá zejména v USA, ale i jinde na Západě ostrá protipolská kampaň, snažící se ukázat údajnou polskou „spoluvinu“ na nacistické genocidě Židů. Jejím původcem se stal americký spisovatel polského původu Jan Tomasz Gross, jenž ve svých knihách obviňuje celý polský národ a zejména katolickou církev z antisemitismu

a spoluúčasti na vyvražďování Židů. O záměrné manipulaci vlivných médií svědčí i jejich vytrvalé označování koncentračních táborů v Osvětimi, Majdanku, Treblince aj. názvem „polské vyhlazovací tábory“, ačkoliv se jednalo o německé tábory, zřízené na polském území, okupovaném Němci. Těm Američanům, kteří nejsou příliš vzdělaní v historii, se tak sugeruje, že to Poláci a nikoli němečtí nacisté byli hlavními organizátory holocaustu, ačkoliv tábory smrti byly nejprve zřízeny pro Poláky, teprve od r. 1942 tam hitlerovci vozili Židy k likvidaci v plynových komorách.

O tom, jaký postoj většina polské veřejnosti zaujímala k hitlerovským protizhidským zákonům, svědčí scéna ve varšavské tramvaji: Jeden německý voják, když do ní nastoupil, uviděl, že jsou tam cestující s Davidovou hvězdou. Zvolal proto: „Všichni Židi ven!“ Tu se ozval jeden starší pán, Polák: „Jestli vystoupí, vystoupím i já.“ Opustil tramvaj spolu se Židy a s ním i všichni Poláci, kteří jeli tímto vozem.

V archivech německé okupační správy jsou dochovány stížnosti, že „kněží ve všech varšavských kostelech vyzývají věřící, aby se zbavili svých předsudků vůči Židům a poskytovali jim pomoc“. Když r. 1942 začaly postupně deportace polských Židů do táborů smrti, zapojily se všechny ženské kláštery v zemi do pomoci Židům, zvláště ty, které vedly siroťčince, ve kterých ukrývaly židovské děti. Do akcí pomoci Židům byli zaangażováni i kněží v duchovní správě a biskupské kurie. To všechno navzdory faktu, že v okupovaném Polsku jako jediné zemi ovládané nacisty platil za úkryt Žida trest smrti.

Kolik Poláků bylo popraveno za pomoc Židům, to nebyl schopen dosud žádný historik spočítat. Nepochybně se ale jedná řádově o desetitisíce lidí.

Pani Wiktoria Ulmová na poli s dětmi

Památník připomínající rodinu Ulmových v Markowé od Mateusza Szpytmy

Těch, kteří pomáhali, a přesto unikli smrti, protože okupanti nepojali podezření, byly statisíce. I sv. Maximilián Kolbe se dostal do koncentračního tábora mj. i za pomoc Židům (zatčen byl v době, kdy ještě nebyl vyhlášen trest smrti za jejich ukrývání, to přišlo až r. 1942, tedy už po světčově smrti).

Z okupovaného Polska uniklo smrti díky úkrytům u Poláků více než 100 tisíc Židů. Na úkryt jednoho Žida bylo přitom zapotřebí minimálně 3 Poláků, z čehož plyne, že cca 5–10 % polských obyvatel tehdejšího Němci ovládaného území aktivně Židům pomáhalo a ukrývalo je, i když jim bezprostředně hrozil trest smrti. To je nejvyšší číslo z celé tehdejší hákovým křížem poznamenané Evropy.

V Polsku za vlády hitlerovského režimu byli popraveni 4 biskupové a více než 2 tisíce kněží. Další 3 tisíce duchovních osob byly zavražděny nebo přišly o život v koncentracích, jimiž prošlo více než 6 tisíc polských biskupů, kněží, řeholníků a řeholnic, dalších cca 5 tisíc se jich octlo ve věznicích. Polská církev tedy má z této éry na svém kontě více než 5 tisíc obětí na životech z řad duchovních osob a dalších cca 8–10 tisíc těch, co prošli vězeními a koncentračními tábory. Mezi nimi byl nemalý počet těch, kteří přinesli své oběti za pomoc Židům. Počet katolických laiků popravených, umučených, vězňených nebo perzekvovaných hitlerovským režimem není dosud plně vyčíslen. Taková jsou fakta o „kolaboraci“ polské církve s hitlerovským okupantem. Příběh rodiny Ulmových je součástí této mozaiky.

podle *Žródlo* 30. 1. 2011 a 20. 3. 2011 -ram-

Církev ve službě člověku (13)

Kruté formy poprav, další pověry

Katolická církev a jí řízená Christianitas (tj. společnost se zákony podle křesťanské morálky) zdělila od pohanské Římské říše a později od keltských, germánských a slovanských pohanských národů obrovské množství pověr, s nimiž se musela vyrovnat. Jak to dělala, jsme demonstrovali u těch nejzávažnějších v minulých číslech Immaculaty. Pověry byly tak zakořeněny v lidské psychice, že církev často mohla pouze mírnit jejich projevy. Vykořenění tohoto zla bylo otázkou několika generací.

Kruté způsoby poprav

Církev nikdy a priori neodmítala trest smrti, jenž nebyl až do 18. stol. v žádné civilizaci a v žádném právním systému zpochybňován, výjimkou byla pouze Čína v 8. stol., která popravy zrušila, což se ale neosvědčilo, takže je za krátkou dobu musela opět zavést (srov. Martin Monestier: Historie trestu smrti, Praha 1998). Na čem ale církev vždycky trvala, bylo uplatnění trestu smrti pouze za těžké kriminální delikty. Postižen měl být jenom ten, kdo se jich dopustil, nikoli celá zločincova rodina, jak bývalo u mnoha pohanských civilizací zvykem. Už na Sinaji přikazuje Hospodin izraelskému národu, že „nesmí být usmrceni otcové s dětmi a děti s otci, budou usmrceni každý za svou vinu...“ (Dt 24,16).

Ani Ježíš Kristus se nikde nevyslovuje proti trestu smrti za těžké kriminální delikty, dává však přednost milosrdenství před trestem, jako ukazuje scéna s cizoložnou ženou, již chtěli farizeové kamenovat (Jan 8,1-11), a odmítá trest smrti za pouhý projev odlišného přesvědčení, když ostře pokáral své učedníky, kteří chtěli svolat oheň z nebe na Samaritány za to, že je nepřijali (Lk 9,51-56).

Pohanská Římská říše právě tak jako jiné tehdejší civilizace uplatňovala drastické formy poprav: ukřižování, roztrhání dravou zvěří, utopení v pytli se psem a zmijí, upálení, shození ze skály... V pozadí těchto sadistických praktik stála pověra, že čím větším utrpením zločinec při popravě projde, tím méně je schopen jeho duch škodit po smrti jiným (srov. Monestier: Historie...). Pouze prominentní delikventi měli „privilegium“, že byli popraveni stětím bez doprovodných muk. Keltové, Frankové a Germáni přinesli ještě další krutosti při popravách: lámání kolem, ubíjení kyjem, čtvrcení, uvaření zaživa aj. Jejich motivace byla stejně pověrečná jako u starých Římanů.

Církev ihned po milánském ediktu r. 313, kdy získala vliv na legislativu, prosadila odstranění těchto krutostí jako pohanskou pověrečnou praktiku. Císař Konstantin ponechal jako jedinou formu popravy stětí hlavy mečem (srov. Carl Buehlmeyer: Die Kirchengeschichte I, str. 209n). Také v raném středověku církev odmítala jiné způsoby poprav než stětím nebo oběšením. Jak jsme psali již v Immaculatě 6/2009, patří k nesporným zásluhám církve, že pohané a židé nesměli být za své přesvědčení trestáni smrtí a až do vrcholného středověku zákon neznal trest smrti pro kacíře. Církev stíhala pověru, že krutostí při popravě se zabráni zločincově duši páchat zlo i po smrti, trestem exkomunikace (Buehlmeyer II..., str. 144n).

Teprve ve 13. stol. církev akceptuje pod tlakem společnosti, jež trpěla terorem albígenských kacířů, trest smrti upálením za herezi. Vždycky to ale chápala jako krajní řešení a odmítala lidovou pověru, že spálení heretika na hranici znamená i spálení jeho kacířského ducha. Zavedení inkvizice r. 1229 bylo jasnou snahou zabránit svévoli a vyřizování si osobních účtů (srov. Radomír Malý: Je dovoleno bránit inkvizici?, Frýdek-Místek 2007, str. 30n, J. C. Dupuis: W obronie czystości wiary, Zawsze wierni 4/2000, str. 28n). Církev stanovila, že jen ona na základě řádného inkvizičního výsledku a nikoli panovník nebo dokonce dav má právo označit někoho za kacíře. Každý usvědčený kacíř musel dostat možnost odvolání a tím i záchrany svého života.

Samozřejmě nutno kategoricky odmítnout jakékoliv trestání člověka smrtí za odlišné přesvědčení a je tristní, že církevní autorita toto přijala. Nicméně rozsáhlá pravomoc, kterou inkvizitoři měli, jim umožňovala nevydat kacíře světskému rameni k upálení a bylo nemálo inkvizitorů-světců, kteří také nikoho na hranici neposlali: sv.

Petr Veronský, sv. Jan Kapistrán, sv. Petr Arbués z Epily nebo sv. Michael Ghislieri – pozdější papež Pius V. (srov. Rino Cammilleri: *Prawdziwa historia inkwizycji*, Kraków 2005, str. 44n). Celkový počet nevinných nekatolických obětí katolických vládců v průběhu 500 let představuje necelé jedno procento nevinných obětí novověkých bezbožeckých diktátorů za posledních 200 let od Velké francouzské revoluce přes nacismus a komunismus až po současnost (srov. Dinesh d'Souza: *Křesťanství a ateismus úplně jinak*, Praha 2009, str. 187).

Renesance v 15. a 16. stol. se svou zálibou v poňanství znovu oživila kruté formy poprav. Anglický král Jindřich VIII. nechal např. mnichům kartuziánům, kteří zachovali věrnost papeži a odmítli uznat panovníka za hlavu církve, rozpárát před popravou břicho (srov. Buehlmeier III..., str. 81). Teprve 17. a 18. stol. přinesly zmírnění krutých forem poprav, které se opět vrátily v krvavých diktaturách nacismu a komunismu 20. stol., i když bez svého původního pověřčného základu.

Italský osvícenský právník Cesare Beccaria v 18. stol. a anglický státní teoretik Jeremy Bentham v 19. stol. trest smrti zcela zavrhl. V 80. letech 18. stol. zrušilo popravu Toskánsko a na krátkou dobu též Rakousko za vlády Josefa II. V 19. stol. odmítly trest smrti Venezuela, Portugalsko a Rumunsko, následovány ve 20. stol. dalšími zeměmi Evropy. Dnes legislativa většiny evropských států trest smrti nezná, nadále se však uplatňuje v USA a v jiných světadílech. Je však obrovským pokrytectvím novověké společnosti, když bojuje za zákonnou likvidaci trestu smrti pro kriminální zločince, ale současně též za stejně zákonné vraždy nenarozených dětí, nejnevinnějších lidských bytostí.

Amulety, alchymie a astrologie

Středověké obyvatelstvo spojovalo svou křesťanskou víru s nejrůznějšími pověřčnými praktikami. Kázání vynikajících prelátů 9. stol. Regina z Pruemu a Burcharda z Wormsu odsuzují jako kacířství pověru, že posvěcený předmět automaticky přináší uzdravení, životní úspěch nebo splnění přání. Podobně mluví i německý Biskupský kánon z 10. stol. a dokumenty IV. Lateránského koncilu z r. 1215 (sm. Buehlmeier II..., str. 143n). Neúnavným úsilím církve se nakonec podařilo na konci středověku téměř

zcela vymýt krevní mstu, jež měla základ v pověřčném předstávě, že nestačí pouze zabít za způsobené přikroří samotného viníka, ale nutno vyvraždit celý jeho rod, aby prý byl zlikvidován „duch zla“ (Buehlmeier II..., str. 144). Některé pověřčné praktiky byly opravdu příšerné. Zaříkáváním, kouzly a svčenou vodou (!) se vyvolával u žen potrat, zločinci byli „ujišťováni“, že se na jejich delikty nepřijde, apod. (srov. Buehlmeier II..., str. 146). To vše trestala církev exkomunikací a kazatelé poučovali lid o pravé katolické víře.

Velmi rozšířenou pověřou již ve starověku byla také alchymie (hledání „živé vody“, „kamene mudrců“ apod.). Díky rozmachu přírodních věd, jimž se věnovaly kláštery a univerzity, se podařilo ve 13. stol. alchymii téměř zlikvidovat. Zvláště Jan ze Salisburý a sv. Albert Veliký ji ostře odsuzovali jako pověřu a na její místo stavěli experimentální přírodovědné bádání. Nicméně na konci středověku a počátku novověku došlo v Evropě k novému rozmachu alchymie díky rozšíření spisu arabského muslimského teologa Abú Hamída al-Ghazzálího „Alchymie štěstí“, jenž se stal velice populární (srov. d'Souza..., str. 172). Také u nás se alchymii dařilo na dvoře císaře Rudolfa II. v 16. stol.

Nejnámější středověkou pověřou byla astrologie, tj. výklad lidských osudů a událostí podle

Alchymistova laboratoř. Amphitheatrum Sapientiae Aeternae, Heinrich Khunrath (1595).

hvězd. Již císař Konstantin ve 4. stol. nařizuje astrology trestat, sv. Augustin vyloučil jednoho z církve (Konrád Kubeš: Za pravdou Kristovou, str. 400). Proti astrologii stavěla církev vědeckou disciplínu: astronomii. Jan ze Salisbury napsal: „Astronomie je ušlechtilá věda, kdo však pěstuje astrologii, je učedníkem bezbožnosti...“ (Kubeš..., str. 400). Podobně brojí proti astrologii i sv. Albert Veliký. Nicméně tato pověra měla tuhý život. Sám císař a otec vlasti Karel IV., ačkoliv byl církví hluboce oddán, se před stavbou pražského mostu dotazoval nejprve astrologa, této pověře podléhal v 18. stol. i osvěcenský pruský král Bedřich II. Dnes, ve vědeckém 21. stol., zažívá tato pověra nový rozmach

především díky hnutí New Age, provozovatelé astrologických věštíren mají obrovské zisky.

Všechna fakta mluví jasnou řečí: Církev vždycky a v každé době bojovala proti pověře jakéhokoliv druhu. Někdy byla úspěšná, někdy ne. Zkušenosti poslední doby však ukazují, že ateisté a odpůrci křesťanství nejenže nejsou v boji proti pověrám úspěšnější než katolická církev, ale naopak se o tento zápas na rozdíl od ní ani nepokoušejí, čímž napomáhají jejich novému rozkvětu. Slova německého kardinála Faulhabera v době II. světové války „kde mizí víra, tam nastupuje pověra“ tak získávají svoji trvalou platnost.

Radomír Malý

TO PŘECE NENÍ NORMÁLNÍ

Nedávno jsme v malém kroužku farníků mluvili o řádech a kongregacích. Když přišla řeč na to, že v některých přísných řádech se vstává na modlitbu uprostřed noci, řekl mi jeden posluchač: „Ale to přece není normální!“ Sám jsem začal přemýšlet, jestli nemá pravdu. A dnes mám v ruce noviny, kde je tato zpráva. Cituji: *Rotterdam: Rekordní počet nizozemských fanoušků sledoval v noci na úterý utrápené vítězství svých fotbalistů na MS proti Saudské Arábii. V půl druhé v noci letního středoevropského času zasedly před obrazovky televizorů podle průzkumu tři miliony příznivců. Dokonce každé desáté dítě ve věku mezi šesti až deseti lety fandilo svým „Oranjes“.* Tolik novinová zpráva. A já uvažuji. Když nějaká desítka řeholních bratří či sester vstává v noci k modlitbě, tak to není normální. Ale když několik milionů fanoušků zasedne v tu samou hodinu před své televizory, tak na tom není nic divného. Představme si, kolik milionů lidí na celém světě sledovalo ono mistrovství světa ve fotbale. Byl jsem překvapen, když se mi táta mých dvou ministrantů přiznal, že i on si dal budíka na půl druhou, aby mu nějaký ten zápas neutekl. Přitom má těžkou práci na pile a v šest hodin ráno už musí být u svého stroje.

Připomeňme si tyto fanoušky, jejich obětavost a vytrvalost, když se bude po nás někdy chtít, abychom věnovali nějaký svůj čas pro Boha, pro jeho věc. Nedbejme na to, že co by mělo být normální, je v očích některých lidí nenormální.

Vzpomínám, jak za mnou kdysi přijel bratranec a naléhavě se ptal: „Řekni mi, jsem normální?“ Tenkrát jsem se ho zeptal: „Prosím tě, jak jsi na to přišel? Ty, konstruktér, horolezec, vášnivý fotoamatér, že bys nebyl normální? Neznám normálnějšího chlapa, než jsi ty!“ On si jen povzdechl a pak povídá: „Víš, Jendo, je nás tam v konstrukci třicet a já jsem jediný, který ve fabrice nemá nějaký poměr. Jsem své ženě věrný a oni to vědí. Proto se už vícekrát do mě pustili a tvrdí mi, že asi nejsem normální. Když ti to někdo stále opakuje, pak se nediv, že zapochybuješ sám o sobě. Proto jsem ti položil tu otázku.“

Už ho chápu. Žijeme v době, kdy jsou převrácené snad všechny hodnoty. A vzpomínám si, jak se kdysi starší lidé modlívali: „Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil!“ Náš národ a všechny národy světa...

Z deníku otce Jana Topenčíka

Biskup Szilárd Bogdánffy

Vzdoroval mocným

30. října r. 2010 maďarský primas kardinál Peter Erde v bazilice rumunského města Oradea, které je sídlem katolického biskupa, prohlásil blahoslaveným svého krajana, světicího biskupa Szilárda Bogdánffyho, vyznavače a mučedníka.

Tento odvážný církevní hodnostář kladl mužný odpor jak hnědé, tak i rudé diktatuře, zachraňoval Židy a bránil svobodu církve před totalitními nároky státu. Tuto statečnost zaplatil životem. Proto byl vyzdvížen jako mučedník komunistického režimu ke „cti oltáře“.

Szilárd Bogdánffy se narodil 21. února r. 1911 na území Vojvodiny, teritoria, které tenkrát patřilo Maďarsku, dnes ale náleží Srbsku. Pocházel z prosté maďarské, hluboce katolické rodiny. Následoval hlas svého povolání ke kněžství a r. 1934 byl vysvěcen v katedrále města Oradea (dnes v Rumunsku), k jejíž diecézi tenkrát Vojvodina náležela. Jeho biskup Stefan Fiedler (německého původu) mu dovolil pokračovat ve studiu na univerzitě v maďarské Budapešti, kde tento mladý duchovní byl pro své obsáhlé vědomosti nazýván „chodící encyklopedií“. Zároveň se věnoval i svému velkému koníčku – horolezectví.

V Budapešti zůstal i za druhé světové války, věnoval se pastoraci a výuce na univerzitě. Tam zažil i obsazení země německými nacisty r. 1944, kteří nařídili deportace Židů. Pater Bogdánffy, tou dobou již doktor teologie a profesor univerzity, poskytoval a organizoval úkryty pro Židy přímo na teologické fakultě. Gestapo ho několikrát brutálně vyslýchalo, chystalo se jeho zatčení a odvezení do koncentračního tábora. Tomu však učinilo přítrž obsazení Maďarska vítěznou Rudou armádou.

Po válce vyvstala naléhavá potřeba pastorační práce maďarských kněží mezi katolíky na území tehdejšího Rumunska, kde se nacházela i Oradea, z jejíž diecéze Bogdánffy pocházel. Vrátil se proto do ní. Bylo to v situaci, kdy komunisté právě zahajovali svůj krutý teror proti katolické církvi latinského i byzantského ritu. Biskupové kladli statečný odpor.

Za této situace udělil papež Pius XII. rumunským biskupům možnost poskytovat tajné biskupské

foto: <http://saints.sqpn.com>

svěcení vhodným kandidátům i bez souhlasu Svatého stolce (tzv. mexické fakulty podle téže praxe v Mexiku za pronásledování v letech 1925-1935). 14. února r. 1949 vysvětil proto arcibiskup v Oradeji Gerald O'Hara patera Bogdánffyho tajně na světicího biskupa své diecéze. To však před rumunskou tajnou policií nezůstalo utajeno. Biskup Bogdánffy byl zatčen pro údajný „odpor vůči státní moci“.

Čtyři roky ho komunistická bezpečnostní služba Securitate držela ve vězení a v likvidačním táboře Cape Midia na pobřeží Černého moře. Byl neustále vyslýchán a krutě fyzicky i psychicky mučen. Zůstal pevný a nenechal se zlomit žádnými nabídkami „výhodných obchodů“. Slibovali mu, že když podepíše prohlášení o založení na Římu nezávislé státní církve, stane se její hlavou. Mons. Bogdánffy toto pokaždé kategoricky odmítl a vytrval ve své věrnosti papeži a požadavku svobody pro církev.

Proto byl r. 1953 vojenským soudem v Oradeji odsouzen ke 12 letům nucených prací. Krátce po rozsudku ale 2. října r. 1953 zemřel ve vězení v Aiudu na následky krutého týrání. Blahoslavený Szilárde Bogdánffy, oroduj za nás!

Felicitas Kueble, Fels 2/2011, překl. -ram-

Jak přemoci současný terorismus relativismu?

Nedávno blahohřečený Svatý otec Jan Pavel II. celým svým životem a zejména svojí papežskou službou neustále upozorňoval lidstvo, že evangelium je po dva tisíce let stále stejně důležitým a nezastupitelným zdrojem a strážcem hodnot, které jsou nejzávažnější pro každého člověka bez ohledu na rasu, kulturu, vyznávané náboženství a epochu, v níž mu bylo dáno žít. Nekompromisně bránil lidský život od početí až do přirozené smrti, rodinu a manželství jako nerozlučný svazek muže a ženy, chléb pro hladové, mír a spravedlnost. S tím souvisí obrana svobody a lidské důstojnosti.

V téměř každém svém vystoupení Jan Pavel II. zdůrazňoval, že tyto hodnoty nelze rozvíjet bez evangelní lásky k bližnímu a plnění Božích přikázání, která nejsou soupisem bezduchých právních příkazů omezujících lidskou svobodu, nýbrž nezbytnými podmínkami pro přežití lidstva, zatíženého poskvrnou prvotního hříchu, jakož i každého jednotlivého člověka. Jan Pavel II. stále připomínal, že téměř veškeré zlo, které se dotýká nás, našich rodin a bližních, vyvěrá z toho, že někdo porušil evangelní přikázání lásky k Bohu a bližnímu, že někoho zabil, zranil, okradl, zradil, pomluvil, neodpustil někomu a nepomohl potřebnému, ačkoliv mohl. Tyto hříchy proti lásce k bližnímu vycházejí ovšem z toho nejzávažnějšího hříchu – proti lásce k Bohu. První přikázání nám ukládá vzdávat poctu jedině Bohu a zakazuje každou modloslužbu, poctu falešným bohům. Těmito falešnými bohy se dnes staly peníze, moc, sex, mediální věhlas a touha po rozkoších.

Forma působení zla

Jan Pavel II. byl géniem plným nejhlubší pokory, který v sobě spojoval nejvroucnější náboženskou víru s obrovskými filozofickými, teologickými a humanistickými znalostmi.

Jako vynikající myslitel, teolog a znalec lidské povahy znal přesně příčiny a formy působení zla ve světě, které nerozlučně provází člověka od počátku jeho existence. To vrcholil ve 20. stol., nazvaném Velkým pátkem lidských dějin, poznamenaném strašlivými zločiny hitlerismu a bolševismu. Jan Pavel II., narozený v době, kdy se tyto satanské ideologie, pohrdající Bohem a Jeho přikázáními, rozvinuly, sledoval jejich rozmach. Věděl, že se zrodily v hlavách bezbožných filozofů

a byly přijaty bezohlednými politiky. Věděl, že není možno brát na lehkou váhu lidskou myšlenku. Byl pamětliv slov Victora Huga: „Neexistuje větší síla nad ideu, když se dočká svého času.“

Tak tomu skutečně je. Vše začíná u ideje zrozené v lidské mysli. Dobré nebo zlé, pocházející od Boha nebo od satana. První je myšlenka. Po ní následují slova – buď dobrá, požehnaná, nebo špatná, ranící jako dýka, nabádající ke zlu, k pronásledování a zločinům všeho druhu. Nakonec přistupuje realizace těchto záměrů, činy. Dochází k válkám, táborům smrti a rafinovaným pronásledováním lidí z důvodů rasových, národnostních, třídních, náboženských atd.

Kořeny ničemnosti

Ve své knize „Paměť a identita“ i v jiných dílech se Jan Pavel II. ptá po kořenech nové, současné ideologie, relativizující pojmy dobra a zla, jakož i pravdy a lži, která ve jménu morální svobody, falešně nazývané svobodou, odsuzuje na smrt miliony nenarozených dětí, jakož i starých a nemocných lidí bezbožným zákonem o potratu a eutanazii. Tytéž parlamenty, které odhlasovaly ony zločinné zákony, zároveň vyhlásují šílená ustanovení, jež v rozporu s lidskou přirozeností kladou na stejnou úroveň homosexuální svazky a řádná manželství a současně právně posvěcují zločinné genetické praktiky.

Základy této nové ideologie zla je třeba podle Jana Pavla II. hledat ve filozofii, která odmítá křesťanské dějiny spásy, v ateistických a anarchistických názorech Marxe, Nietzscheho, Trockého, Gramsciho, Freuda, Sartra, Adorna, Horkheimera, tvůrců postmoderní filozofie a mnoha jiných. Oni zformovali celou generaci roku 1968 v Americe

a v západní Evropě, což vyvolalo známou anarchistickou revoluci pod hesly: „Je zakázáno cokoli zakazovat“, „Ničte všechno, co vás ničí, ničte právní řád, stát i náboženství, univerzity i školy, rodinu a manželství, neboť pouze na jejich troskách můžete vybudovat nový svět, zbavený všech zákazů a příkázání“. Ve jménu těchto hesel se konaly na Západě nekonečné anarchistické manifestace, při nichž docházelo ke krvavým teroristickým akcím. Západní státy si sice po několika letech s touto revoltou poradily, ale nebyly schopny změnit anarchistickou mentalitu této generace, jež po pár desítkách let, podporovaná mocnými a bohatými protikřesťanskými silami, se dostala v demokratických volbách k moci a ovládla tři základní centra tvorby veřejného mínění: parlamenty, univerzity a média. Nejsou již zapotřebí teroristické činy a manifestace. Dřívější revolucionáři mohou teď bez překážek zavádět bezbožný pořádek v současném světě. Vydávají zákony, které ničí křesťanskou kulturu a morálku, likvidují hodnoty, na nichž přes dva tisíce let stojí euroatlantická civilizace, a popírají existenci objektivního dobra a objektivní pravdy, čímž ohrožují základy sociálního života celých národů.

Bezbožní ideologové

Současní bezbožní ideologové razí heslo: „Ráj na zemi už teď!“ Dle jejich názoru tento ráj přijde automaticky, když zavládnou absolutní náboženský, morální a kulturní pluralismus a vše povolující tolerance. Tento ráj nastoupí, když žádné náboženství nebude mít právo hlásat, že je pravdivé, a každé chování se stane přípustným, když se zavrhnou všechna příkázání, varování a stupnice hodnot. Na prvním místě bude třeba samozřejmě zavrhnout první příkázání Desatera: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiné bohy mimo mne...“ V kontextu této bezbožné ideologie bude hned nato nutné odmítnout každou jednoznačnou etiku, veškerou hierarchii a také všechny rozdíly mezi lidmi, i ty, jež plynou z jejich přirozenosti a určují u každého člověka jeho životní roli, jako např. rozdíl mezi mužem a ženou.

Ideologové „ráj už teď“ potírají všemi prostředky ty, které pokládají za protivníky svých požadavků, ve jménu „politické korektnosti“. Ta podle nich znamená totální relativismus, hédonismus,

sekularismus a morální anarchii. Využívají k tomu své obrovské politické a finanční prostředky, především nadvládu nad velkými médii, v nichž bezohledně napadají každého, kdo oponuje jejich tvrzením. Pečlivě se starají o to, aby tyto osoby neměly přístup k důležitým politickým funkcím, častují je hanlivými výrazy „zlý, nebezpečný, homofob, zůstalý, fašista, fundamentalista, obskurant, hlasatel nenávisti“ apod. Když je nutno, tak ve svých novinách, rozhlasových a televizních stanicích dlouhé týdny a měsíce napadají každého, koho pokládají za nebezpečného pro svoji ideologii „politické korektnosti“, aby ho zbavili hlasu ve veřejném životě. Jde o současný terorismus relativismu.

Zachovat věrnost Kristu

S plným vědomím, čím je tato „nová ideologie zla“ a jaká ohrožení přináší dnešnímu lidstvu, nás Jan Pavel II. vyzýval, abychom nikdy neztráceli naději a nebáli se. Poukazoval na to, že v dějinách lidstva jsou nejdůležitější tři základní prvky: stvoření, hřích a vykoupění. Hlásal, že historie lidstva je historií nepochopitelné Boží lásky a zároveň neustálého boje Boha s mocnostmi temnot o věčný život svého milovaného, i když hříchu propadlého lidstva. On jako dobrý otec z evangelního podobství o marnotratném synu čeká na jeho obrácení, na alespoň zlomek jeho dobré vůle a pokory.

Jan Pavel II. učil, že když zůstáváme v přátelství s Bohem, jsme schopni obrátit svět a porazit veškeré zlo. Vyzýval nás k misionářské horlivosti v našem všedním životě, v našem zaměstnání, při výchově dětí, v sousedských vztazích, v sociálním a také politickém životě. Vyzýval nás, abychom byli svědky silné a integrální víry, abychom akceptovali všechny katolické pravdy a všechna příkázání křesťanské morálky. Varoval nás, abychom nepodléhali pokušení vybírat si z Božích pravd a příkázání ty, které se nám „hodí“, abychom nekráčeli pohodlnou cestou a nebagatelizovali obtížnější principy křesťanského života. Chtěl po nás, abychom vedli autentický křesťanský život v souladu s požadavky církve, aby nekřesťané, když budou svědky našeho chování, ocenili podle toho celou křesťanskou víru a neříkali – jako dnes muslimové o křesťanech – vy jste zradili Boha, jste pohany a nevěřícími lidmi, když nežijete podle náboženství, jež vyznáváte, když nechodíte na mši

sv., nemodlíte se, zrazujete své manželské partnery a ničíte rodiny, kradete a podvádíte, ano, dokonce i dovolujete házet blátem po tom, co je ve vašem náboženství svaté.

Blahoslavený papež hlásal, že neexistuje jiný způsob boje s novou ideologií zla než zachování věrnosti Kristu. Tento boj je a bude těžký. Ale absurdita a dokonce zločinnost zásad nové ideologie začíná již budit odpor i v samotných sekulárních západních společnostech. Stále hlasitěji je slyšet volání po návratu křesťanské etiky, nad níž

není nic krásnějšího na světě, po návratu křesťanských hodnot ve veřejném životě, v zákonodárství i ve výchově mladé generace. Stále více mladých lidí odmítá sekularismus, erotismus, konzumismus a ateismus, protože touží po pravdě a autentické lásce, tj. Bohu. Následujme jejich příkladu! Žijme tak, aby každý viděl, že pevně věříme v Boha, který je Láskou, Moudrostí a Spravedlností.

*Arcibiskup mons. dr. Stanislaw Wielgus,
Nasz Dziennik 5. 5. 2011, překl. -red-*

Projev prezidenta republiky na Národní svatováclavské pouti

Statečně hájit pravé hodnoty a občanské ctnosti

Staletá tradice poutí ve Staré Boleslavi byla znovu obnovena v roce 2003 zásluhou společné aktivity města Brandýs nad Labem – Stará Boleslav a Arcibiskupství pražského. Národní svatováclavská pout' 2011 vyvrcholila ve středu 28. září koncelebrovanou poutní bohoslužbou na Mariánském náměstí za účasti pražského arcibiskupa Dominika Duky. Významnou pozvanou osobností byl také prezident České republiky Václav Klaus, jehož projev uvádíme.

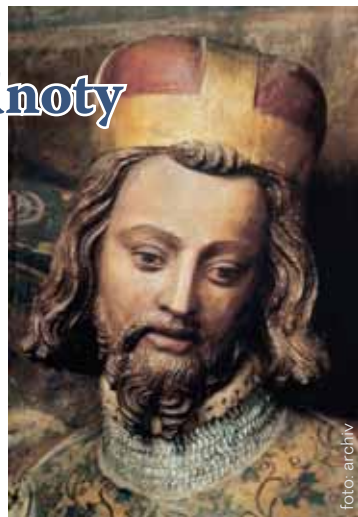

foto: archiv

Vážený pane arcibiskupe, vysocí představitelé církve, představitelé státu i města Brandýsa nad Labem – Staré Boleslavi, milí účastníci Národní svatováclavské pouti, děkuji za pozvání na dnešní slavnost i za příležitost zde i v letošním roce promluvit. Svátek svatého Václava je významným dnem naší země a byl jím dávno před tím, než se stal v roce 2000 – rozhodnutím parlamentu – státním svátkem České republiky. Legenda svatého Václava je jedním z konstitutivních prvků naší státnosti, je a byla vždy autentickou součástí našeho vnímání sebe sama i kontextu, v němž žijeme. O svatováclavskou legendu jsme se opírali, na ni jsme navazovali, byla a je pro nás inspirací a přimlouval bych se za to, aby tomu tak bylo i v budoucnu.

Právě k tomu, aby byla naše budoucnost taková, jakou bychom si ji mít přáli, a aby byla budoucností, která bude kontinuitou s minulostí a nikoli jejím opuštěním, bych zde dnes chtěl říci pár slov.

Rada tendencí, prosazujících se v dnešním světě a v různé míře i u nás, mne znepokojuje a domnívám se, že znepokojuje i mnohé z Vás. Stále více se utvrzují v přesvědčení, že k nim nesmíme mlčet a že se s nimi nesmíme smířovat. Bylo by dobře, kdybychom o nebezpečí, které z nich plyne, uměli mluvit nahlas a společně. Ukázalo se – v poslední době zejména uzavřením sporu o vlastnictví svatovítské katedrály na Pražském hradě i rychlým postupem společné práce vládní a církevní komise pro narovnání vztahu mezi státem a církvemi – že postup v dohodě přináší výsledky.

Jsem sice jen vnějším pozorovatelem současných diskusí v římskokatolické církvi, ale domnívám se, že nás obdobným způsobem trápí stále rychleji se rozpadající hodnotový systém, který ještě donedávna charakterizoval a vlastně i definoval naši civilizaci, náš civilizační okruh, svět, který nazýváme Západem, naši Evropu, ke které patříme a vždy jsme patřili.

Při pohledu kolem sebe vidíme, že „pokrokářů“ všeho druhu vedou soustavný a stále nezakrytější útok na naše tradiční společenské hodnoty a ctnosti. Vlastenectví je vydáváno za šovinismus. Demokratický stát za překonanou instituci, která má být obětována ve prospěch nadstátních uskupení, která nikdy nemohou získat demokratickou legitimitu. Přirozené strukturovaná národní společenství se svými hlubokými tradicemi, duchovními a kulturními hodnotami, vycházejícími ze staletých zkušeností a z životů mnoha předchozích generací, jsou erodována politickým tlakem na přijetí multi-kulturalismu jako oficiálně naordinované ideologie. Vše přirozené, a proto dosud většinou spontánně přijímané je vydáváno za překonané a málo zajímavé. Vše tradiční a konzervativní je vydáváno za zastaralé a nemoderní, je zesměšňováno a je vylučováno ze společenského dialogu.

Odpovědnost za své činy a za svůj život, odpovědnost vůči druhým, a to nejen těm nejbližším, je vystřídávána povrchními a formálními pózami. Tradiční rodina, základní jednotka každého dalšího celku lidského uspořádání, odvěké prostředí pro vztah muže a ženy, pro výchovu nových generací, ale i pro samozřejmou mezigenerační pomoc a solidaritu, je vystavována stále ostřejším útokům módních postojů, které pro vybrané skupiny velmi nevybíravými způsoby vyžadují nejružnější, v minulosti nikdy neexistující privilegia. Přijetí života jako nepřetržitého úsilí o hledání jeho smyslu, pocit vlastní odpovědnosti za sebe a jiné, a radování se z každého sebemenšího zdaru v tomto úsilí jsou vystřídávány nárokem absolutního a z vnějšku zaručeného štěstí. Faleš sociálního státu nezaslouženého blahobytu ničí vše tvůrčí a individuální a otupuje talenty, aktivitu a pracovitost, neboť ta se přestává vyplácet.

Při setkáních s představiteli církve se často shodujeme v tom, že je tento trend mimořádně nebezpečný a že je nezbytné se mu aktivně postavit. Nepochybují, že v mnoha farnostech, zvláště těch

venkovských, se u nás o těchto jevech hovoří, ale církev by měla svou významnou autoritu v nezanebatelné části celé naší veřejnosti uplatňovat více a hlasitěji i v debatě celospolečenské.

Snad je mi dobře rozuměno. Nehoruji pro účast církve v každodenních politických půtkách, ale přimlouvám se za jasné a zřetelné ANO-ANO, NE-NE ve veřejných střetech o hodnoty a občanské ctnosti, které jsou ohrožovány falešnými proroky takzvaného pokroku a modernismu. Říkat to nahlas je nezbytné. Víím, že tak mnozí činí. Víím, že je Benedikt XVI. za mnohé své tolik potřebné konzervativní postoje terčem nevybíravých útoků. Doba, kterou žijeme, však má tolik nebezpečných rysů, že nechat ve veřejném prostoru dominovat jen oportunistické modernisty se nakonec vymstí všem. Jsme v době, kdy je nutno riskovat i nepochopení, kdy je nutno vystavit se daleko více než dříve nepřijemným střetům, jakkoli se zdá, že v nich má druhá strana momentálně převahu, zejména mediální.

Sám za sebe se z pozice prezidenta republiky snažím na tyto jevy soustavně upozorňovat, bojovat s nimi, nepřecházet je mlčením. Jsem navíc přesvědčen, že počet těch, kteří se již nechtějí smířovat s neustálou defenzivou a ustupováním, u nás i ve světě roste.

Nemám nejmenší ambice říkat církvi, co má dělat. Vážím si mnoha jejích představitelů, víím, že jsou to lidé vzdělaní, lidé s velikou lidskou i historickou zkušeností, lidé, kteří nejednou projevili obdivuhodnou statečnost, lidskou i morální sílu i odanost idejím, na nichž naše civilizace a její kultura vznikly a na jejichž základě se rozvíjely.

Proto jsem pokládal za důležité právě na tomto místě a právě v tento den vyslovit svůj možná o něco méně slavnostní, ale o to naléhavější apel. Budu doufat, že si ho nevyložíte jako nezdvořilost hosta na Vaši slavnosti, ale jako veřejně prezentované zamyšlení nad reálným rizikem, kterému náš tisíciletý český stát, jako součást křesťanské civilizace, aktuálně čelí.

Národní svatováclavská pouť je k připomenutí si těchto věcí vhodnou příležitostí. Loni jsem zde řekl, že nám dává možnost „na chvíli se zastavit a s dostatečnou pokorou si uvědomit, že jsme součástí dlouhé civilizační, kulturní a státní tradice“. Zkusme na to myslet i ve všední dny. ●

V OHNI SVĚDOMÍ

PŘÍBĚH

Nero, po jednom boku Tigellina, po druhém Chilóna, obcházel fontánu, okolo níž planulo několik desítek pochodní, zastavoval se před každou a vyjadřoval své názory o obětech anebo se posmíval starému Řekovi, v jehož tváři se zračilo bezmezné zoufalství.

Konečně stanuli před vysokým sloupem, ověšeným myrtou a zavinitým do svlačců. Rudé jazyky plamenů sahaly už ke kolenům oběti, jejíž tvář nebylo však možno ihned rozeznat, protože hořící čerstvé ratolesti ji zahalily dýmem. Po chvíli však rozvál lehký noční větřík kouř a odhalil hlavu starce s šedivými vousy, splývajícími na prsa.

Chilón se při tomto pohledu svinul v klubko jako raněný had a z úst se mu vydral výkřik, podobný spíše krákání než lidskému hlasu:

„Glaukos! Glaukos!“

Skutečně. Z hořícího sloupu hleděl naň lékař Glaukos.

Žil ještě. Tvář, vyjadřující bolest, měl skloněnou, jako by si chtěl ještě naposled prohlédnout svého kata, který ho zradil, zbavil ho ženy a dětí, přivedl na něj vraha, a když mu to vše bylo ve jménu Kristově odpuštěno, vydal ho ještě jednou do rukou katanů. Nikdy dosud člověk člověku neublížil strašněji a krvavěji. A nyní hořela oběť na smolném sloupu a kat stál u jeho nohou. Glaukovy oči se neodvracely od Řekovy tváře. Chvilími je zaclánel dým, ale sotva zavanul větřík, Chilón opět viděl ty zřítelnice, upřené na něj. Zvedl se a chtěl prchnout, ale nebyl s to. Zdálo se mu pojednou, že má nohu z olova a že ho jakási neviditelná ruka drží nadlidskou silou u tohoto sloupu. Strnul. Cítil jen, že se v něm něco dovršuje, že se v něm něco trhá, že má už dost mučení a krve, že se blíží konec života a že všechno kolem mizí, že mizí caesar, dvůr i davy a že ho obklopuje jen jakási temná, strašná, černá prázdnota, v níž vidí jen tyto oči mučedníka, oči vyzývající jej na soud. A Glaukos, skláněje hlavu níž a níže, díval se bez ustání. Přítomní diváci vytušili, že mezi těmi dvěma se něco odehrává, avšak smích jim odumřel na rtech, protože v Chilónově obličejí bylo něco strašného: zkroutila jej taková úzkost a taková bolest, jako by plamenné jazyky pálily jeho vlastní tělo. Pojednou se zapotácel, a vztáhnul ruku vzhůru, zvolal strašným, drásavým hlasem:

„Glauku! Ve jménu Kristově! Odpusť!“

Kolem vše utichlo. Lidi zamrazilo a všechny zraky se mimoděk pozvedly vzhůru.

Mučedníkova hlava se mírně pohnula a pak uslyšeli z vrcholu stožáru hlas, podobající se zaupění: „Odpouštím!“

Chilón zavyl jako divoké zvíře a vrhl se tvářící k zemi. Pak nabral do obou hrstí hlínu a nasypal si ji na hlavu. Plameny zatím vyšlehly do výše, zachvátily Glaukova prsa a obličej, rozpletly myrtovou korunu na jeho hlavě a sežehly stuhu na vrcholku stožáru, který se celý rozzářil velikým, jasným světlem.

Avšak Chilón se po chvíli zvedl s tak změněnou tvář, že se augustiánům zdálo, že mají před sebou jiného člověka. Oči mu plály neobvyklým leskem, že svráštělého čela vyzářovalo nadšení; Řek, před chvílí ještě neduživý stařec, vypadal teď jako nějaký kněz, který hodlá z božského pověření odhalit neznámé pravdy.

„Co se to s ním stalo? Zešle!“ ozvalo se několik hlasů.

On se však otočil k davům, a vztáhnul pravou ruku, začal volat či spíše křičet tak hlasitě, aby jeho hlas uslyšeli nejen augustiáni, nýbrž i lid:

„Lide římský! Na svou smrt přísahám, že zde hynou nevinní a že žhářem je – tady ten!“

A ukázal prstem na Nerona.

Chvilí bylo ticho. Dvořaně strnulí. Pojednou se strhl zmatek. Davy, zneklidněné, posupné a ustrašené, tlačily se k bránám. Zvěst o tom, co se událo, šla od úst k ústům, změněná a zveličená. Ženy hlasitě litovaly děti, jichž bylo tolik hozeno divokým šelmám, přibito na kříže anebo upáleno v těchto prokletých zahradách! A soucit se nakonec změnil ve zlořečení caesarovi a Tigellinovi. Avšak byli i takoví, kteří se znenadání zastavovali a kladli sobě nebo druhým otázku: „Co je to za boha, že dává tolik síly ve chvíli muk a smrti?“ A vraceli se pak domů v zadumání...

Chilón se ještě nějakou chvíli potloukal zahradami, nevěda kam jít a kam se obrátit. Chvilími zase usedal a rozhlížel se kolem nepřítomným očima. Zahrady se pohroužily už téměř v úplnou tmou; jen mezi korunami stromů proplouval bledý měsíc, osvětlující neskutečným světlem ohořelé zbytky

obětí, změněných teď v beztvaré hroudy. Starému Řekovi se však zdálo, že v měsíci vidí Glaukuv obličej a že jeho oči naň ještě stále hledí. Konečně však přece jen vystoupil ze stínu a jakoby tažen jakousi tajemnou silou, zamířil k fontáně, u níž vydechl duši Glaukos.

Vtom se jakási ruka dotkla jeho ramene.

Stařec se otočil a zvolal vyděšeně:

„Kdo je to? Kdo jsi?“

„Apoštol Pavel z Tarsu.“

„Já jsem proklatec! Co chceš!“

A apoštol odpověděl:

„Chci tě spasit.“

Chilón se opřel o strom. Nohy se pod ním třáslly a paže mu visely bezvládně podél těla.

„Pro mne není spasení!“ řekl temně.

„Zdali jsi slyšel, že Bůh odpuští kajícím se lotrovům na kříži?“ zeptal se Pavel.

„A víš, co já jsem učinil?“

„Viděl jsem tvou bolest a slyšel jsem, jak jsi vydal svědectví o pravdě.“

„Ó pane!“

„A jestliže ti v hodině mučednické smrti odpuští Kristův služebník, jak by ti mohl neodpuští Kristus?“

Chilón se však chytil za hlavu, jako by se pomínil:

„Odpuštění? Pro mne odpuštění?“

„Náš Bůh je Bůh milosrdenství,“ odpověděl apoštol.

„Pro mne?“ opakoval Chilón.

A začal sténat jako člověk, jemuž došly síly, aby mohl ovládnout bolest a muka. A Pavel řekl:

„Opř se o mne a pojď za mnou.“

„Náš Bůh je Bůh milosrdenství,“ opakoval apoštol. „Kdybys přišel k moři a házel do něho kamení, zda bys jím mohl zaházet mořskou hlubinu? A já pravím tobě, že milosrdenství Kristovo je jako moře a že hříchy a viny lidské utonou v něm jako kameny v hlubinách. A pravím ti, že milosrdenství jeho je obloha, která kryje hory, pevniny i moře, protože je všude a nemá hranic ani konce. Tys trpěl před Glaukovým sloupem a Kristus viděl tvé utrpení. Tys řekl, nedbaje, co tě může potkat zítra: On je žhářem! a Kristus si zapamatoval tvá slova. Minula totiž zloba tvá i lživost a v srdci ti zůstala jen bezmezná lítost... Pojď za mnou a poslouchej, co ti pravím: I já jsem ho nenáviděl a pronásledoval jeho vyvolené.

Já jsem ho nechtěl a nevěřil jsem v něho, dokud se mi nezjevil a nepovolal mě. A od té doby je on mou láskou. A nyní navštívil utrpením, úzkostmi a bolestí tebe, aby tě zavolal k sobě. Tys ho nenáviděl, on tě však miloval. Tys poslal jeho vyznavače na mučení, ale on ti chce odpuští a spásit tě.“

Ubožákovým tělem začal otrásat prudký vzlykot, který mu rozdíral duši do nejhlubších hlubin, ale Pavel ho měl ve své moci, ovládal ho a vedl, jak vede voják zajatce.

A za chvíli opět promluvil:

„Pojď za mnou a já tě zavedu k němu. Ty se domníváš, že jsi prokletý, ale já ti pravím: Uvěř v něho a čeká tě spasení. Ty si myslíš, že on tě nenávidí, ale já ti pravím ještě jednou, že on tě miluje. V něm je jediné útočiště, on jediný seče tvou lítost, shlédne na nouzi tvou, zbaví tě úzkosti a pozvedne tě k sobě.“

Chilón padl se záupněm na kolena, a ukryv tvář v dlaních, zůstal tak bez hnutí. Pavel však zvedl obličej k hvězdám a začal se modlit:

„Pane, shlédni na tohoto ubožáka, na lítost jeho, na slzy a utrpení jeho! Pane milosrdenství, jenžto jsi prolil krev za hříchy naše, ve jménu smrti své a zmrtvýchvstání svého – odpušť mu!“

Pak se odmlčel, ale ještě dlouho hleděl ke hvězdám a modlil se.

A vtom se u jeho nohou ozvalo volání, podobné stenu:

„Kriste! Kriste! Odpušť mi!“

A tu přistoupil Pavel k fontáně, nabral do dlaní vody a vrátil se ke klečícímu ubožákovi:

„Chilóne! Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha! Amen!“

Chilón zvedl hlavu, rozhodil ruce a zůstal tak bez hnutí, podoben náhrobnímu pomníku.

Konečně se vzpamatoval, vstal, a otočiv se k apoštolovi, zeptal se:

„Co mám dělat před smrtí, pane?“

I Pavel se probudil ze zamyšlení nad touto nesmírnou mocí, které neodolala ani taková povaha, jakou má tento Řek, a odpověděl:

„Doufej a vydej svědectví o pravdě!“

Pak spolu odešli. U bran zahrady apoštol ještě jednou požehnal starci a pak se rozloučil. Přál si to sám Chilón, protože předvídal, že po tom, co se stalo, dají ho caesar a Tigellinus stíhat.

z knihy Henryka Sienkiewicze „Quo vadis“, kráceno, Český klub, Praha 1994, překlad Erich Sojka

Drahe děti,

Šalamoun, syn krále Davida, nastoupil na místo svého otce a stal se hlavou státu ve velmi mladém věku. Pán Bůh se mu zjevil ve snu a řekl: „Žádej, co ti mám dát.“ Šalamoun prosil o moudrost, aby dovedl dobře a spravedlivě vládnout. Pán Bůh ho pochválil, že žádal o toto a ne o bohatství a slávu, a slíbil mu, že mu dá velkou moudrost a i to, oč nežádal, bohatství, slávu a moc.

Každý bychom se mohli sami sebe zeptat: „Co bych žádal já?“ Byla by to prosba o pravou moudrost, abych dovedl dobře žít a jednou došel do nebeské radosti? Anebo o nějaké hlouposti, které za nějakou dobu nebudou k ničemu?

Pán Bůh nám říká v Písmu svatém. „Počátek moudrosti je bázeň Boží.“ Bázeň Boží není strach, ale vědomí, že Pán Bůh nás má nesmírně rád, úcta a láska k němu, s obavou, abychom ho nezarmoutili, s touhou vždycky mu dělat radost.

Pán Ježíš často vyprávěl různá podobenství, přírovnání. Jsou hezká, zajímavá a snadno se zapamatují. Tak také říkal, že království nebeské je jako poklad zakopaný na poli. Tak drahocenný, že ten, kdo jej objeví, prodá všechno, co má, aby to pole mohl koupit.

Co to znamená? Že nebeské království je ten nejcennější poklad, cennější než všechno ostatní. Proto také říká: „Co platno člověku, kdyby celý svět získal, ale svou duši ztratil?“ A říká nám také, co máme dělat: „Kdo koná vůli nebeského Otce, ten vejde do nebeského království.“ To je tedy pravá moudrost.

Pán Ježíš vypráví ještě jiné podobenství. Že nebeské království je jako překrásná perla. Tak krásná, že obchodník, který ji spatřil, prodal všechno, co měl, aby ji mohl koupit.

To znamená, že žít podle vůle Boží, podle slov Pána Ježíše a s jeho pomocí je tak krásné, že se tomu nic na světě nevyrovná. On dává radost a pokoj srdce, a to i v těžkých chvílích. I ty jsou k prospěchu. Písmo svaté říká: „Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.“

A vede nás k nejšťastnější nebeské radosti.

Jenomže různá pokušení mohou člověka lákat k takovým chvilkovým radostem, které jsou proti Božím přikázáním.

Jsou to jako lákadla pekla v pasti.

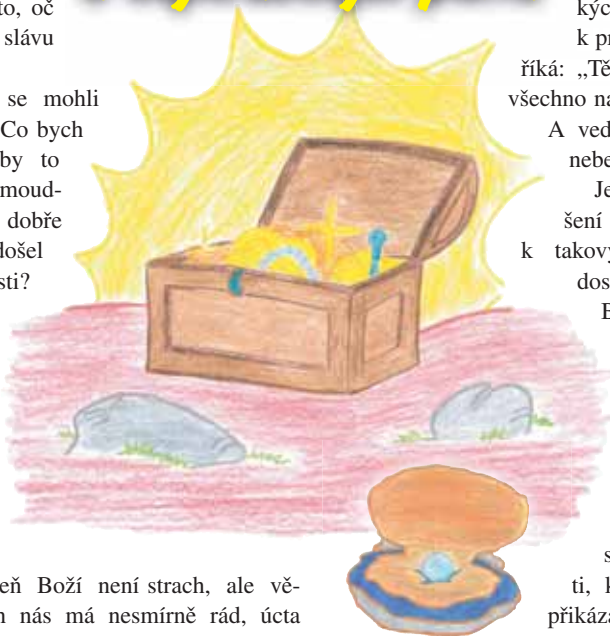
V pasti na myši musí být něco lákavého, aby tam myš přiběhla, ale nakonec ji tam čeká smrt. Lákadla radosti, která je proti Božím přikázáním, jsou jako sladký jed. Jako bludná světélka,

kteřá se za tmy objevují nad močály. Chodec, který by za nimi šel, by utonul v bahně močálu.

Prosme o Boží pomoc a sílu. Abychom se nikdy nedali zlákat takovými vnadidly, o pravou moudrost, jako Šalamoun. A o Boží pomoc k vytrvání v dobrém. Říká nám Pán Ježíš: „Kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

Největší naší pomocníci po Bohu je Panna Maria. V modlitbách ji vzýváme: „Panno nejmoudřejší, oroduj za nás“, „Trůne Moudrosti, oroduj za nás.“ U ní nacházíme nejen moudrost, ale i její překrásnou mateřskou lásku, která vždycky přináší radost a pokoj srdce. Vděčnost k ní vyslovují

Nejcennější poklad a nejkrásnější perla

i nesčetné krásné mariánské písně a básně. V jedné z nich jsou slova:

*„Byla tichá a jak jaro krásná,
obyčejná a prostá jak my.
Ona Boha nám na svět přinesla.
Do slzí naší země nové dny zazářily.*

*Matka, která všem porozumí,
srdcem objímá každého z nás.
Matka uvidět dobro v nás umí.
Ona je s námi v každý čas.“*

S přáním, aby poklady Božích milostí ve Vašich srdcích zářily stále větší krásou, Vás všechny zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

OVEČKA

Jedna ovečka dostala hloupý nápad: „Proč bych měla pořád poslouchat pastýře a nechat se honit tam, kam se mu zamane? Já sama se o sebe umím postarat mnohem lépe.“ Nenápadně se oddělila od stáda a zmizela v lese.

Tam potkala vlka. Líbezně se na ni usmíval a nabídl jí kamarádkou pomoc. „Zavedu tě na nejlepší pastviny,“ sliboval, „já sám sice trávu nejím, ale dobrou trávu poznám a budu mít radost, když ti budu nějak užitečný.“ Ovečka vděčně a s důvěrou přijala vlkovu nabídku. Hned se s ním vydala na cestu. Ani ji nezapadlo čekat od vlka nějakou zradu.

Zničehonic do ní vlk hrubě strčil a shodil ji do propasti. „Hezky se tam pas a krm,“ řekl vyděšené ovečce a už se při tom neusmíval, ale zlověstně se šklebil, „až budu mít hlad, přijdu si pro tebe. Už se těším, jak si pochutnám.“

Mezitím pastýř zjistil, že mu jedna ovečka schází, a hned se jí vydal hledat. Pozorně naslouchal, zda uslyší její hlas volající o pomoc – a skutečně, po chvíli hledání rozvibrovalo jeho ušní bubínky nešťastné a zoufalé bečení. Vytáhl ji z propasti, ale ovečka se zdráhala vrátit se s ním ke stádu: „Co tomu řeknou holky? Já se tak strašně stydím!“

Pastýř na to naříkání nedbal, naložil si ovečku na záda a odnesl ji zpět k ostatním. Přivítal je obrovský jásos celého stáda: „To je paráda, že se ti nic zlého nestalo! My jsme se o tebe tolik bály! Nezlob se, že jsme si tě tak málo všimaly! Pojď, ukážeme ti tu nejlepší pastvu!“ „Díky, holky,“ překvapeně odpovídala nalezená ovečka, „já vám za to povím něco o tom, že vlkům se nedá věřit, ani když se usmívají a nabízejí kamarádství.“

Od toho dne všechny ovečky docela přešla touha po samostatnosti a falešné svobodě.

P. Václav Trmác

Poděkování

Posílám tisíce díky Panně Marii do Křtin. Při návštěvě tohoto překrásného místa jsem vložila do jejich rukou velikou prosbu; prosila jsem o vyřešení mé situace, kde mi už docházely síly. A skutečně do 3 týdnů se vše změnilo a vyřešilo. A tak vyjadřuji nejen díky, ale i lásku k Tobě, má nejdražší Máti.

Také děkuji Duchu Svatému, který mi ukázal z mých bližních pravé přátele a ty, kteří jen přátelství předstírají. Dále velký Pán Bůh zaplat patří mému Andělu strážnému, který mě uchránil od zlého skutku. Ještě jednou Vám všem, kteří jste u mě stáli, zaplat Pán Bůh! Až půjdu na druhý břeh, prosím, buďte se mnou.

čtenářka Jana

Mnoho lidí říká, že zázraky se nedějí. Já ale věřím, že se dějí, jen je třeba dokořán otevřít oči a hlavně chtít je vidět. Pro mne je už zázrak to, když se uzdraví člověk, kterému lékaři nedávají žádnou naději.

Chci proto splnit svůj slib a touto cestou poděkovat Panně Marii, sv. Judovi Tadeášovi a Andělům strážným, ke kterým jsme se utíkali v modlitbách. Také srdečné díky všem lidičkám, kteří se vroucně modlili za záchranu života pro malou Elišku.

Její zdravotní stav po úrazu byl velice vážný, byla v ohrožení života, dlouhé měsíce ležela v bezvědomí. Dny, které následovaly, byly pro její rodiče, prarodiče i celou rodinu velice těžké. Nikdo, kdo něco takového neprožil, ani v nejmenším si to nedovede představit.

Zrovna v té době jsem jela na poutní zájezd do Říma. Všichni jsme se společně modlili a kněz sloužil mše svaté na tento úmysl. Pán Bůh naše prosby vyslyšel. Děvčátko pomaličku se začalo probouzet k životu. Dnes už je z nejhoršího venku, zase se raduje ze života. Všechny, kteří teď čtete tyto řádky, prosím ještě

o modlitbu navrácení zraku, který ještě není v pořádku a komplikuje maličké život. Prosím Pána Boha o pomoc, sílu a dar víry pro její rodiče a celou rodinu.

Ještě bych chtěla vzdát díky Panně Marii Neposkvrněné, za vyslyšení proseb o narození zdravého vnoučka. Panno Maria, světuji Ti svoje děti, vnuky a celou svoji rodinu, abys je vedla cestou lásky k Bohu a bližnímu. Ochraňuj nás nadále a vyslyš moje prosby, které Ti denně při svých modlitbách předkládám.

čtenářka Anna

Ráda bych poděkovala Neposkvrněné Panně Marii i všem svatým a andělům za vyslyšení proseb za mou mamku, která byla na operaci. Vše dobře dopadlo, tisíceré díky.

rytířka Marie

Plním slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii, sv. Petrovi, sv. Barborce, sv. Faustyně a všem ostatním, kteří se za nás přimlouvali a modlili.

Děkuji za těhotenství bez komplikací a narození zdravého syna Petra. Děkuji také za pomoc a sílu, kterou jsme dostávali po porodu, kdy se na nás nahromadila spousta těžkostí. Tři starší synové měli neštovice a nejmladší to těžce nesl a k tomu přibyl další člen rodiny. Během šestinedělí jsem se dostala dvakrát do nemocnice. Jednou kvůli komplikacím s očistkami a o týden později kvůli podezření na rotaviry u Petříka. Testy byly negativní, tak nás brzy pustili domů. Doma ale stále byl virus neštovic a báli jsme se, aby je nedostal i Petřík, protože u tak malých miminek může dojít k zápalu mozkových blan nebo mohou být poškozeny ledviny. Přestože Petřík neštovice dostal taky, měl jich jen pár a ty mu nijak neublížily. Po neštovicích kluci prodělali ještě další virózu a téměř po dvou měsících jsme se konečně mohli těšit ze zdraví nás všech.

Děkuji proto moc za vyslyšení proseb, že se vše k dobrému obrátilo a že kluci mají moc rádi čtvrtého brášku, který je stále usměvavým

sluníčkem naší rodiny. Zároveň chci poprosit o zdraví a ochranu nás všech před vším zlým, aby se neustále prohlubovala naše víra, a ať jsou naše srdce naplněná láskou a neustálou vděčností za to, co máme a dostáváme od Pána Boha skrze Pannu Marii.

manželé Waclawkovi

Chtěla bych poděkovat i se svou rodinou, jak jsme slíbili Panně Marii Ustavičné pomoci, za přimluvy u svého Syna Ježíše a u Otce nebeského, že při mně stáli a pomohli mi při těžké operaci v únoru 2011 a v manželské krizi. Také děkujeme za mocné přimluvy sv. Josefa a sv. Judy Tadeáše. Díky této zkoušce jsme se poprvé společně začali modlit sv. růženec a objevili jeho sílu. Celkově v tomto těžkém období jsme neustále cítili Boží přítomnost a pomoc. V neposlední řadě jsme také našli krásné mariánské poutní místo – Turzovka, kde člověk zakouší uzdravující klid v srdci...

Ještě jednou díky, Maria, Neposkvrněná Královno nebe a země, a prosím, přijmi pod svou ochranu celou naši rodinu.

Ludmila s rodinou, Valašské Meziříčí

Plním svůj slib a děkuji naší nebeské mamince Panně Marii, sv. Judovi Tadeášovi a všem našim svatým za vyslyšení mých vroucích modliteb o uzdravení bratra, který onemocněl zákeřnou nemocí. Věřím i v Zázračnou medailku, kterou jsem mu v té době darovala. Bratr je více než 2 roky po operaci zdravý.

Denně se modlím moc roků za obrácení svobodného syna. Prosím čtenáře o posílení mých modliteb. Děkuji za sílu Boží, zdraví, které mám ve svých 72 letech, a za všechny dary a milosti, které jsem obdržela.

vděčná rytířka Eva z Hané

Plním slib a děkuji blahoslavenému otci Janu Pavlu II. za vyslyšení mé prosby za uzdravení maminky. Maminka utrpěla po pádu těžký úraz hlavy a hrozila náročná operace. Věřím, že na přimluvu Svatého otce Jana Pavla II. byla nakonec provedena méně zatěžující trepanace, která

dopadla dobře. Díky patří také všem doktorům a sestřičkám nemocnic, kde se maminka léčila.

Také bych chtěla čtenářům Immaculaty sdělit, jak úžasný pomocník je sv. Antonín – patron za nalezení ztracených věcí. Snad nikdy mě nezklamal a ztracené věci se našly.

Tisícřeré díky Bohu, P. Marii za veškeré milosti a všem svatým za jejich přimluvy.

Ludmila z Vysočiny

Děkuji Panně Marii, že jsme se šťastně vrátili z pouti u Panny Marie Sněžné i přes komplikace s autem.

Františka ze Šumavy

Děkuji Panně Marii za přimluvu ohledně mého uzdravení a prosím, aby se za nás i nadále přimlouvala u svého Syna za zdraví duše i těla pro celou naši rodinu.

Děkujeme Ti, Panno Maria!

vděčná čtenářka Věra z Plzeňska

Chci tímto poděkovat Panně Marii a taky sv. Judovi Tadeášovi, mocnému ochránci naší rodiny, za vyslyšení modlitby.

Můj syn byl uzdraven z těžké nemoci a dostal dobrou práci a moje dcera Marie se vrací k víře. Co víc si mohu přát!

Bůh není automat, do kterého hodíme modlitbu a vypadne splněné přání. Teprve vytrvalá modlitba má pro nás ten správný účinek. Kromě splnění prosby nás vychovává a mělo by nás to vést k zamyšlení nad vlastním životem.

Budu tě dál, Panno Maria, i tebe, sv. Judo Tadeáši, prosit za život i víru pro své děti a svá vnoučata, i kdyby to mělo trvat dlouhá léta. Víím, Pane, že modlitby za víru našich blízkých vyslyšíš vždy.

rytířka Kateřina

O modlitbu prosí:

Lenka z Čech, Iveta Musilová, Raymond Wiatr, Lenka Koutníková, Eva Dvořáková.

ZPRÁVY

Jižní Korea: V r. 2010 stoupl počet katolíků v této asijské zemi o cca 85 tisíc, především díky konverzím. Katolická církev svým počtem věřících přesáhla již 10 procent obyvatelstva. Mladí lidé kolem 20 let tvoří cca 18 procent věřících, většina kněží je mladších 50 let.

Nasz Dziennik 11. 6. 2011

Irsko: V hlavním městě Dublinu se konal Světový kongres ateistů, na němž jeho představitel Richard Dawkins označil katolickou církev za „totální zlo“ a „nejhorší ze všech církví“.

Kath.net 1. 6. 2011

Pákistán: Křesťanka Asia Bibi odsouzená k smrti za údajné „rouhání proroku Mohamedovi“, matka 5 dětí, poslala z vězení otřásající dopis, v němž stojí mimo jiné: „Tři měsíce jsem neviděla slunce. Moje cela nemá okna, je užší než mé roztažené paže a nikdo v ní neuklízí. Každý den v sobě hledám sílu, abych vytrvala. Bojuji, abych si zachovala aspoň malý zbytek důstojnosti.“ O svých dětech píše: „Jsou mojí nadějí.“

Radiovaticana 16. 6. 2011

USA: Episkopát vydal dokument proti eutanazii. „Každý, kdo podporuje sebevražedný záměr druhého člověka, stává se spoluvinníkem zločinu proti životu...“ píše američtí biskupové. Zároveň uvádějí, že tento list si vynutila zvýšená společenská aktivita stoupenců asistované sebevraždy v jejich zemi.

ND 18. 6. 2011

Indie: Tři katolíci byli zatčeni ve městě Henum pod záminkou „nucení ke konverzi pod pláštíkem charitativní pomoci malomocným“.

ND 18. 6. 2011

Izrael: Katolický kněz-orionista Gaetano Piccinini byl posmrtně oceněn izraelskou vládou vyznamenáním „Spravedlivý mezi národy světa“ a jeho jméno bylo umístěno na pahorku Yad Vashem v Jeruzalémě. P. Piccinini v klášteře orionistů v Miláně, jehož byl představeným, ukryl za nacistické okupace několik židovských chlapců a dívek, kteří by jinak byli deportováni do vyhlazovacích táborů. Mezi nimi byl i pozdější známý sochař Misserbi, tvůrce sochy Panny Marie pro Centrum Dona Oriona v Římě.

RaVat 23. 6. 2011

Velká Británie: Britská psychoterapeutka Lesley Pilkingtonová byla podrobena kázeňskému řízení s hrozbou ztráty licence, neboť se věnovala terapii gayů a lesbiček s cílem dosáhnout změny jejich orientace. Tím se prý dopustila jejich „diskriminace“.

Lifesitenews 15. 6. 2011

Kanada: Soukromý rozhlasový moderátor Daniel Goddard přišel o licenci, protože na svém soukromém webu bránil „tradiční a pravý význam manželství“, čímž prý se dopustil „diskriminace“ jiných svazků mezi lidmi, zejména homosexuálních.

ND 18. 6. 2011

Maďarsko: Ročně je na světě zavražděno přes 100 tisíc křesťanů pro svoji víru. Řekl to na konferenci v Budapešti známý italský sociolog Massimo Introvigne.

RaVat 21. 6. 2011

USA: Oblastní vědecká rada v Chicagu (Illinois) vytyká katolické univerzitě sv. Františka Xaverského, že prý je „moc katolická“, protože „příliš preferuje katolicismus na úkor jiných náboženství“. Pokud toto nezmění, mohla by licenci. Zároveň rada odsuzuje dokument papeže bl. Jana Pavla II. „Ex corde Ecclesiae“, týkající se právě katolických univerzit. Ten prý „neomaleně vtouká studentům do hlavy katolickou doktrínou“. Vyjádření rady vyvolalo protest Společnosti kardinála Newmana, jehož předseda Patrick Reilly prohlásil, že toto je „porušení náboženské svobody“, z čehož vyvodí právní důsledky.

ND 16. 6. 2011

Velká Británie: „Potrat je větší hrozbou pro svět než Al-Kaida a islámský terorismus,“ řekl jediný katolický příslušník britské královské rodiny lord Nicholas Windsor.

Žródlo 16. 1. 2011

USA: Biskup ve městě Santa Rosa (Kalifornie) mons. Robert Vasa vydal příkaz, aby všichni lektoři, mimořádní učitelé sv. přijímání, zpěváci, katecheté a vůbec všichni, kteří ve farnosti vykonávají nějakou službu, složili slib, že věří a vyznávají v plném rozsahu katechismus katolické církve, podle biskupa Vasy především články víry o panenském početí Ježíše Krista, očištění,

ZPRÁVY

Zmrtvýchvstání Páně, vzkříšení mrtvých, přítomnosti Krista v Eucharistii a katolickou morální nauku, zejména nepřipustnost potratů, antikoncepce, eutanazie, oplodnění in vitro a homosexuality.

Information FMG 5/2011

Lichtenštejnsko: V referendu 18. září 2011 odmítlo liberalizovat potratové zákonodárství. Proti návrhu povolit potraty v prvních 12 týdnech těhotenství nebo v případě vážného poškození vývoje plodu hlasovalo 52,3 procenta lidí. Podle současných zákonů hrozí ženám, které potrat podstoupí, až jeden rok ve vězení. Lékaři za provedení umělého potratu mohou jít za mříže až na tři roky. Výjimkou je pouze stav, kdy je matka ohrožena na životě nebo když žena otěhotní do 14 let věku. Volební účast dosáhla 60 procent. Regent Alois,

kterému jeho otec a kníže Hans-Adam II. v roce 2004 předal „v plném rozsahu a na neomezenou dobu“ výkon moci, před měsícem prohlásil, že v případě dekriminalizace zákon o potratech vetuje. Zdůvodnil to mj. i tím, že liberalizace legislativy by mohla vést k potratům postižených plodů v pozdním stupni těhotenství.

Pro-life organizace v Evropě rozhodnutí lichtenštejnské veřejnosti uvítaly. České Hnutí Pro život ČR navíc upozornilo, že výsledek referenda je mj. důkazem toho, že pokud se proti zabíjení počatých dětí postaví politik, jako v případě Lichtenštejnska, bere i široká veřejnost otázku za závažnou a každý jednotlivec je vyzván k jednoznačnému stanovisku.

Res Claritatis 19.9.2011

Františkánská duchovní obnova pro mladé muže v Brně u minoritů

POZVÁNKA

Mladý muži (17–35 let), chceš prožít duchovní obnovu se sv. Františkem z Assisi a jeho bratry v minoritském klášteře v Brně? Neváhej tedy, jsi srdečně zván!

Setkání začne v pátek 18. 11. v 17.30 hod společnou modlitbou breviáře.

Zakončení bude v neděli 20. 11. kolem 15 hod.

Na setkání s Tebou se těší bratři sv. Františka.

Přihlásit se můžeš do 11. 11. 2011 na e-mail: r.mayer@minorite.cz nebo na tel.: 605 074 339.

Řád bratří minoritů přijímá nové kandidáty

Informace: P. Bogdan Sikora, e-mail: provincialat@minorite.cz

OBSAH

Úzká cesta	1
„Radostná“, nebo „hrozivá“ zvěst?	2
Positivistická koncepce skutečnosti je jako budova bez oken	4
Jako Maria přilnout ke kráse Božího plánu a prozřetelnosti	5
Chce celý tvůj život.	6
Modlitba pro přemýšlivé lidi.	6
Kříž zkouškou lásky	7
Růženec k uctění bolesti Matky Boží.	8
Blahoslavený student a sportovec	10
Cítla, jak ji hřeje modlitba	12
Prarodiče jako svědkové Boží moudrosti a lásky	13
Hrdinství lásky k bližnímu	14
Kruté formy poprav, další pověry	16
To přece není normální	18
Vzdoroval mocným	19
Jak přemoci současný terorismus relativismu?	20
Statečně hájit pravé hodnoty a občanské ctnosti.	22
V ohni svědomí.	24
Nejcennější poklad a nejkrásnější perla	26
Ovečka.	27
Poděkování	28
Zprávy	30
Františkánská duchovní obnova pro mladé muže v Brně u minoritů	31

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštór minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č.ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

K zaslání daru použijte poštovní poukázku typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stálé čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

*** **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno** ***

Spravedlnost víry

Na obrázku vidíme zajímavé středověké alabastrové zobrazení svatého Michaela a Panny Marie, jak soudí duše.

Jedná se o vizi křesťanské spravedlnosti. Svatý Michael drží váhy, v nichž soudí duše. Panna Maria růžencem, jenž drží v ruce, mírní jeho soud tak, že zatěžuje misku, čímž je duši uděleno více milosti. Protilehlou misku se snaží převážít ve svůj prospěch ďábel, kterého můžeme na zobrazení pozorovat, jak se celou svou váhou věší na misku, jen aby duši dostal do pekla. Takto modlitba a milosrdenství mírní soud i zlobu ďáblu.

Svatý otec Benedikt XVI. v poselství na postní dobu 2010 říká:

„Jaká je tedy Kristova spravedlnost? Je to především spravedlnost pocházející z milosti, kde člověk není spasitel a neuzdravuje ani sebe sama, ani druhé. Skutečnost, že obmytí se naplňuje v ‚krvi‘ Kristově, znamená, že člověk není od tíže svých vin osvobozen osobními obětmi, nýbrž láskyplným gestem Boha, který jde až tak daleko, že zakusí ‚prokletí‘ vyhrazené člověku, aby mu dal ‚požehnaní‘ vyhrazené Bohu (srov. Gal 3,13-14). Dalo by se však hned namítnout: co je to za spravedlnost, jestliže spravedlivý umírá za viníka a viník naopak dostává požehnaní, které patří spravedlivému? Že by každý dostal opak toho, co mu náleží? Ve skutečnosti se zde Boží spravedlnost projevuje jako hluboce odlišná od lidské spravedlnosti. Bůh za nás ve svém Synu zaplatil výkupné, cenu skutečně závatnou. Tváří v tvář spravedlnosti kříže se člověk může bouřit, protože představuje

Soud nad duši, Pembroke College, Cambridge, foto: Lawrence OP

lidskou nesoběstačností, jeho závislost na někom jiném, aby mohl být plně sám sebou. Obrátit se ke Kristu, věřit evangeliu totiž nakonec znamená, že se člověk musí zříci iluze soběstačnosti a tak objevit a přijmout to, že potřebuje druhé a Boha, potřebuje Boží odpuštění a přátelství.

Tak pochopíme, že víra je naprosto odlišná od něčeho přirozeného, jednoduchého a zřejmého. Je třeba mít pokoru, abychom přijali, že pouze někdo druhý nás může osvobodit od našeho vlastního já a darovat nám na oplátku sebe sama. Toto se zvláštním způsobem uskutečňuje ve svátostech smíření a eucharistie. Díky působení Krista můžeme vejít do „větší“ spravedlnosti, spravedlnosti lásky (srov. Řím 13,8-10), spravedlnosti toho, kdo se v jakékoli situaci pokládá spíš za dlužníka než za věřitele, protože přijal víc, než v co mohl doufat.“

**Svatý Michaeli, Archanděli, opatruj nás v boji;
proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou,
přikážíš jemu Bůh, pokorně prosíme.
A ty, Kníže vojska nebeského, uvrhni Satana a jiné duchy zlé,
kteří ke zkáze duší světem obcházejí,
božskou mocí do propasti pekelné. Amen.**

Milí přátelé, chceme se s Vámi podělit o velkou radost, kterou jsme prožili v našem brněnském klášteře. Dne 27. srpna letošního roku byly na průčelí loretánského kostela po šestnácti letech opět umístěny sochy Archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela. Ty byly v roce 1995 kvůli havarijnímu stavu sejmuty dolů a dlouhou dobu čekaly na restaurování. Restaurátorské práce byly zahájeny roku 2001 ak. sochařem Václavem Fidrlichem, který postupně zrestauroval původní barokní sochy a následně vytesal z pískovce sochy nové – kopie těch původních, jež byly nakonec umístěny na štít Lorety. Jsme rádi, že Archandělé jsou tady zpátky a že svým majestátným vzhledem zvou všechny kolemjdoucí k povznesení mysli i srdce k Bohu.

Náklady na tyto opravy jsou značné, proto se obracíme i na Vás, milí čtenáři, s prosbou o podporu. Zároveň děkujeme všem, často bezejmenným, kteří jste nás již jakýmkoli způsobem nezištně podpořili. Přijměte naše vděčné Pán Bůh zaplat.

Pamatujeme na Vás u oltáře Páně, kde za dobrodince našeho klášteře a kostela každý měsíc sloužíme mši svatou. Vaši vděční bratři minorité z Brna (brno.minorite.cz)

bankovní spojení: 101 403 4257 / 5500, variabilní symbol: 567, specifický symbol: Vaše IČP